rozsévač rozsievač

4

apríl/duben
2018
ročník 87

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

VELKÁ NOC

Nádej

Pravda je nesmrtelná

Skutočnosť vzkriesenia

„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen“ (Lk 24, 6-7).

Obzretie sa za Národným týždňom 2018

Ôsmy ročník Národného týždňa manželstva na Slovensku s témou „Manželstvo – umenie lásky“ odštartoval **galavečerom „Umelci o manželstve“** v koncertnej sieni VŠMU v Bratislave. Hlavným hudobným hosťom večera bola Sima Martausová a o manželstve ako umení hovorili manželia Čermákovci, Králikovci a Štefan Bučko s Adrienou Bartošovou.
Tieto páry sa ku kampani – ako jej tváre – pridali už v minulých ročníkoch. Pokiaľ máte chuť na malú ochutnávku tohto večera, krátke video nájdete na webe NTM https://www.ntm.sk/aktuality/
Večera sa ako pozvaní hostia zúčastnili najmä zástupcovia organizácií a združení, ktoré pracujú na zlepšení kvality manželského a rodinného života v našej spoločnosti, ďalej osobnosti umeleckého a politického života a predstavitelia viacerých kresťanských spoločenstiev. Večer moderovala čerstvá držiteľka ocenenia Krištáľové krídlo – Dagmar Mozolová.
Počas ôsmich rokov sa k NTM pripojilo **viac ako 100 miest a obcí** na Slovensku. V mnohých z nich na podujatiach pre posilnenie manželských vzťahov spolupracujú viaceré spoločenstvá a organizácie, stále častejšie aj v spolupráci s miestnymi samosprávami. Aj tento rok prevzali nad kampaňou záštitu primátori viacerých miest – napr. v Bratislave, Prešove, Trenčíne, Liptovskom Mikuláši.
Na viacerých miestach organizátori pripravili naozaj **originálne, s umením súvisiace podujatia**: napr. v Čiferi pripravili týždňovú intenzívnu Vysokú školu manželských umení, v Lipt. Mikuláši tvorivú keramickú dielňu pre manželov, v Michalovciach ponúkli muzikál, v Stropkove vernisáž z fotografií manželov s názvom Mozaika manželskej lásky.
V 18-tich kaviarňach po celom Slovensku sa mohli páry lepšie spoznať aj zabaviť vďaka **partnerskej hre Duet**.
Mnohé páry si hru v kaviarni kúpili a pokračovali vo vzájomnom spoznávaní aj doma.

Obsah

Obzretie za Národným týždňom 2018.....2
Nádej, ktorá nezahanbuje.....3
Láska Pána Ježiša na Gogote - báseň.....4
Skutočnosť vzkriesenia
Názor na nepálsku cirkev.....5
Pozdravy z Malawi.....6
Český Izraelec.....8
Boh v cirkvi ustanovil.....9
Paříž zadarmo
Představujeme Rádio7.....10
Letí to
Čo z toho mám?.....11
Pravda je nesmrtelná.....12
Připodobněme se více Ježíši.....13
Kdo nám nedá výpověď.....14
Janko Rečník a EXODUS
Kazateľ Billy Graham.....15
Kazatel Billy Graham odešel do Boží slávy
Stejná a opačná reakce.....16
Růst navzdory překážkám
Náš nejvyšší velekněz
Pozvánka na Konferenci sester.....17
Vierka Perašínová
Osobný pastier.....18
Malomocní pochopili, že...
Inzercia a redakčné oznamy
Noemi
Spravodliví medzi národmi.....19
Další dvanásti Slováci sú Spravodliví medzi národmi
Jarmila Rečníková: Žije Pán.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberatela. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 4/2018: 8. 3. 2018
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Elena Pribulová

Raz som počula veľkonočnú kázeň, kde kazateľ opisoval týranie, mučenie a ukrižovanie Pána Ježiša.
Priam hmatateľne sme vnímali výsmech, švihanie bičom, kopance, pľuvance, pribíjanie klincov a stekajúcu krv po Jeho tvári a tele. Opis utrpenia a skonania nášho Pána a Spasiteľa nebol len dramatický, bol drastický. Je dobré, ak si uvedomujeme a do hĺbky duše prežívame, akú cenu zaplatil Boží Syn za naše vykúpenie. Tak bude naše vyznanie hriechov dôsledné a pokánie úprimné. Lenže chyba bola, že celá kázeň sa týmto konštatovaním skončila. Väčšina prítomných odchádzala zo zhromaždenia s pocitom skľúčenosti, smútku a možno aj bezradnosti. Pýtala som sa: „Kde je radosť z odpustenia hriechov, porazená smrť, víťazstvo milosti, nádej večného života a istota stretnutia sa so Spasiteľom?“
Veľkonočná zvesť je ústrednou témou kresťanstva. Apoštol Pavol napísal: „Ak však Kristus nebol vzkriesený, márna je vaša viera — ešte vždy ste vo svojich hriechoch“ (1Kor 15, 17). Ak je Kristus mŕtvy, Boží plán spásy sa nenaplnil. Ak vzkriesením nepremohol smrť, nebol Božím Synom. Zomrel ako všetci ostatní ľudia a nebeská brána je stále zamknutá.

Nádej, ktorá nezahanbuje

Nedávno sme si pripomínali Advent – príchod Božieho Syna na našu Zem. Ale pre veriacich Vianocami Advent neskončil – pokračuje. Smeruje cez Veľkú noc až k slávnej večnej budúcnosti. Pretože každá udalosť – Ježišovo narodenie, život medzi nami, utrpenie, smrť a vzkriesenie – je kľúčom k Božiemu plánu tvojej a mojej budúcnosti s Ním.

> ***„Poďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je vám pripravené od založenia sveta“ (Mt 25, 33).***

Pán Ježiš nielen zomrel, On vstal z mŕtvych, odišiel do slávy k svojmu Otcovi, aby sa za nás prihováral (R 8, 34). Svojim učeníkom povedal, že odíde, aby nám pripravil miesto (J 14, 2). Pridal nádherné zasľúbenie: „Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (J 14, 3). Zasľúbením sa začína druhá etapa Adventu – očakávanie a nádej, ktorá nezahanbuje; nádhera, pripravená pre nás v nebesiach (Kol 1, 5). Lebo keď príde čas, na Boží pokyn príde Kristus opäť na túto Zem vo svojej sláve ako Kráľ kráľov a Pán pánov: „Hľa, prídem čoskoro a moja odplata príde so mnou...“ (Zj 22, 12). Čo sa bude diať? „Keď príde Syn človeka vo svojej sláve... oddelí jedných od druhých... Ovce si postaví napravo a capov naľavo. Potom kráľ povie tým po pravici: Poďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je vám pripravené od založenia sveta“ (Mt 25, 32 –33).
Nádherná nádej! Nie nádej, ISTOTA, spečatená veľkonočným vzkriesením. Čas milosti na prípravu ešte trvá. Čo ak sa druhá etapa Adventu naplní už tento rok? Každý z nás sám za seba rozhoduje, či Sudca vydá pokyn – napravo, alebo naľavo. Kiežby veľkonočná zvesť vzkriesenia vyvolala trvalú prípravu na stretnutie s milovaným Spasiteľom a zmenila náš život – naše konanie, zmýšľanie, naše vzájomné vzťahy všade tam, kde sa pohybujeme.

Láska Pána Ježiša na Golgote

**Uplynulo už skoro 2000 rokov,
ako v Jeruzaleme
bol spáchaný najväčší
a najnespravodlivejší súdny proces,
najhroznejší justičný rozsudok
s následným ukrižovaním nevinného...**

**Stalo sa tak IBA preto,
lebo Boh mal takýto plán.**

**Áno,
na Hore lebiek,
na Golgote,
zomrel v mukách,
v piatok
– pred veľkonočnými slávnosťami Židov,
pravý človek
a pravý Boh.**

**Pán Ježiš
bol poslušný svojmu Otcovi v nebesiach
a dokonal dielo záchrany.
Splnil svoje poslanie na Zemi.
Sám seba zničil,
aby som ja i ty,
aby sme my
mohli žiť.**

Zomrel...

**Boh zomrel na kríži
a to je najväčším dôkazom
Jeho lásky k človeku.**

**Ó, Pane,
znova Ti ďakujem
za ten čin lásky,
milosrdenstva.
obete,
záchrany...**

**Myslím na Tvoju potupu,
nesmierne veľkú bolesť
a som Ti prenesmierne vďačná,
lebo si trpel,
aj keď si neurobil nič zlé – iba dobré –
za hriechy všetkých ľudí Zeme,
aj za moje...**

**Milujem Ťa.
Chválim Ťa.
Oslavujem Tvoju lásku a milosť.
Chcem kráčať s Tebou životom
a chcem raz spolu s Tebou žiť...**

Ďakujem, ďakujem, ďakujem...

Jarmila Rečníková

Skutočnosť vzkriesenia

„Christos voskres! Vo istinno voskres!" „Kristus vstal z mŕtvych! Celkom určite vstal z mŕtvych!" Týmto nádherným pozdravom sa zdravia vzájomne ruskí kresťania. Je to pozdrav ako krátke vyznanie viery. Je to pozdrav víťazstva. Na Veľkú noc si pripomíname a oslavujeme najväčšiu udalosť v dejinách tohto sveta – vzkriesenie Pána Ježiša Krista. Od počiatku existencie sveta sa neudiala významnejšia udalosť na tvári zeme a už sa po druhý príchod nášho Pána ani neudeje. Vzkriesením sa skončilo pozemské poslanie Pána Ježiša Krista.

Aj o Vianociach, narodení Pána Ježiša Krista, zvykneme hovoriť, že to je najväčšia udalosť dejín. Veď aj letopočet sa delí na dobu pred narodením Krista a po ňom. Nie je to však vo vzájomnom protiklade, práve naopak. Betlehem patrí spolu s Golgotou a prázdnym hrobom medzi najvýznačnejšie miesta a udalosti ľudských dejín. Jedno sa od druhého nedá oddeliť, jedno by bez druhého nemalo význam. Medzi narodením, smrťou a zmŕtvychvstaním Pána Ježiša, ktoré spolu súvisia, je však aj jedna dôležitá odlišnosť.

Narodenie pána Ježiša

Pri narodení Pána Ježiša boli ľudia, ktorí uverili, že prišiel Mesiáš, Vykupiteľ, zaslúbený židovský kráľ. Okrem rodičov to boli aj učení mudrci od východu, pastieri na betlehemských stráňach. Koniec koncov aj Herodes aspoň trochu veril, lebo pre istotu dal vyvraždiť všetky deti do dvoch rokov v Betleheme. Pri narodení Pána Ježiša sa diali zvláštne znamenia (hviezda, anjelský chór). Tí ľudia, ktorí boli blízko tých udalostí, nepochybovali o Ježišovi ako Mesiášovi.

Smrť Pána Ježiša

Podobne to bolo aj pri smrti Pána Ježiša na Veľký piatok. Aj vtedy sa diali zvláštne znamenia: nastalo zemetrasenie, roztrhla sa chrámová opona, niektorí mŕtvi svätí boli vzkriesení (Mt 27, 52). Aj smrť Pánovu prijali všetci a uverili jej. Aj Ježišovi blízki – Jeho učeníci a priatelia, ale aj nepriatelia videli, že Ježiš na kríži zomrel.

To však nebol koniec

Stala sa nečakaná, zvláštna udalosť – Ježiš vstal z mŕtvych, bol vzkriesený. To už nie je prirodzené, a preto to bolo a je pre ľudí ťažko prijateľné. Narodenie a smrť vieme pochopiť rozumom, vysvetliť na základe prírodných zákonov. Vzkriesenie však nevieme vysvetliť, vo vzkriesenie sa dá len veriť. Vzkriesenie bolo problémom a dôvodom a aj dnes je problémom a dôvodom, pre ktorý ľudia ťažko prijímajú zvesť o diele spásy, ktoré vykonal Pán Ježiš. Už v Písme máme o tom zmienku v Skutkoch 17. kapitole, kde sa hovorí o Pavlovej kázni na Areopágu v Aténach. Všetko bolo v poriadku, kým hovoril všeobecne o Bohu, len čo však spomenul vzkriesenie, nastal problém. Jedni sa začali okamžite posmievať, kým iní tomu síce tiež neverili, ale diplomaticky zahrali celú vec do autu s tým, že ešte si Pavla vypočujú k tomuto problému. Len časť z prítomných filozofov a učencov sa dokázala prehrýzť aj cez vzkriesenie a uverili. Podobne je tomu aj dnes, keď aj mnohí ľudia, ktorí sa vyhlasujú za kresťanov, neveria vo vzkriesenie.

Prvá cirkev

Aj v dobe apoštola Pavla, v časoch prvej cirkvi, ešte v dobe, keď mohli žiť a žili aj očití svedkovia týchto udalostí, aj vtedy už existovali ľudia, ktorí pochybovali o vzkriesení. Neboli to neveriaci ľudia. Tento problém sa vyskytol medzi veriacimi, nie vo svete. Apoštol Pavel v liste do Korintu dôrazne napomína týchto ľudí, ktorí neveria vo vzkriesenie. Nie je to totiž len nejaká nepodstatná vec názoru. **Vzkriesenie Pána Ježiša je centrom našej kresťanskej viery.** Vo verši 17 sa píše: ***„Ale ak Kristus nebol vzkriesený, daromná je vaša viera, ešte vždy ste vo svojich hriechoch."*** Bez vzkriesenia Pána Ježiša Krista by bola naša viera skutočne len fikcia, nereálna chiméra, fatamorgána.

Pripomenutie evanjelia

Preto je potrebné, aby nám náš Pán aj dnes pripomenul evanjelium – dobrú správu, tak ako ho pripomínal veriacim v Korinte ústami apoštola Pavla: *„Pripomínam vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali aj zotrvávate v ňom, i spasenia dochádzate z neho, keď ho zachovávate tak, ako som vám ho zvestoval, leda ste nadarmo uverili"* **(1Kor 15, 1 – 2).**

To plné evanjelium, ktoré spasí, znie, že ***„Kristus umrel pre naše hriechy podľa Písem a bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený podľa Písem"*** *(***1Kor 15, 3b – 4).**

Všetko sa udialo podľa Písem, podľa Božej

vôle. Slová, ktoré prorokovali vzkriesenie Krista, boli napísané niekoľko sto, ba až tisíc rokov pred ich uskutočnením. Všetky tri udalosti (narodenie, smrť aj vzkriesenie) boli predpovedané prorokmi, napríklad prorokom Izaiášom. Nebudem tu citovať známe state, kde predpovedal narodenie Mesiáša, ale v známej 53. kapitole svojho proroctva hovorí o jeho smrti a zmŕtvychvstaní: *„Ale Hospodinu sa zalúbilo raniť ho nemocou. Ak položíš život v obeť za vinu, mal by vidieť potomstvo a dlho žiť, skrze neho zdariť sa má, čo chce Hospodin. Pre námahu svojho života uzrie svetlo. Svojím poznaním môj spravodlivý sluha dá spravodlivosť mnohým a ich neprávosti sám vezme na seba. Preto mu dám podiel s veľkými a s mocnými sa bude deliť o korisť, pretože obetoval svoj život na smrť a počítaný bol s priestupníkmi, hoci on zniesol hriechy mnohých a zastúpil priestupníkov* **(Iz 53, 10 – 12).**

Žalmista Dávid tiež predpovedal Ježišovu smrť a zmŕtvychvstanie, ako sme to čítali v **(Ž 16, 10)**: *„Lebo ma neponecháš v ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš vidieť jamu,"* a potvrdzuje to aj apoštol Peter vo svojej kázni na Letnice: *„Dávid... predvídal a predpovedal vzkriesenie Kristovo, že ani Jeho duša neostala v podsvetí, ani Jeho telo nevidelo porušenie.* ***Tohto Ježiša vzkriesil Boh a my všetci sme svedkami toho*** **(Sk 2, 31 – 32).**

Vzkriesenie Krista

Písma teda skutočne, tak ako to apoštol Pavel napísal v liste do Korintu pochybujúcim kresťanom, svedčia o vzkriesení Krista. Žiaľ, my ľudia to nie vždy pochopíme. Vysvetlíme si ich po svojom, tak ako aj dodnes mnohí ľudia vysvetľujú proroctvá uvedené v Písme po svojom. Zvesť o narodení, utrpení a smrti Ježiša Krista ešte dokážu prijať, ale už nie zvesť o Jeho vzkriesení. Práve preto je viera vo vzkriesenie Pána Ježiša Krista uholným kameňom našej viery.

Museli sa osobne stretnúť s Ježišom

Písmo nám neklame, nemaľuje falošný obraz. V evanjeliách čítame, že ani učeníci, jeho najbližší, tí, ktorí s ním chodili, neverili, že vstal z mŕtvych (v. 11 – 13). Učeníci zrejme poznali Písma. Poznali ich aj zákonníci a farizeji, samotný Pán Ježiš viackrát predpovedal, že na tretí deň bude vzkriesený, a predsa, keď sa to stalo, neverili. Museli sa osobne stretnúť s Ježišom, a až to ich presvedčilo.

> ***„Kristus umrel pre naše hriechy podľa Písem a bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený podľa Písem"*** **(1Kor 15, 3b – 4).**

Teória nestačí

Nestačia teda len teoretické vedomosti o tom, že Kristus vstal z mŕtvych. Nestačí o tom vedieť všetky podrobnosti, všetky proroctvá. Nestačí mať preštudované všetky evanjeliové a prípadne aj iné zvesti, ktoré hovoria o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša. Nestačilo to vtedy zákonníkom, ktorí určite podrobne poznali Písma, nestačilo to ani učeníkom a nestačí to ani nám, mne ani tebe dnes. Vtedy sa museli učeníci a aj farizeji, ako bol apoštol Pavel a zákonníci, stretnúť so živým vzkrieseným Kristom, aby mu uverili.

Aj dnes sa musíš ty i ja stretnúť osobne so živým vzkrieseným Kristom, ako s realitou vo svojom živote. Potom nebudeš mať pochybnosti o tom, že žije. Ježiš sa chce s Tebou stretnúť, ukázať sa aj v Tvojom živote tak, ako sa ukázal Petrovi a ostatným učeníkom. On chce byť v Tvojom aj mojom živote trvalo prítomný, ako živý, vzkriesený Pán.

Zmŕtvychvstanie pre každého človeka

Musíme však veriť nielen vo vzkriesenie Pána Ježiša Krista. Tomu ešte aj v dobách apoštola Pavla mnohí verili. Musíme ísť o krok ďalej a uveriť, že **k životu každého človeka** patrí nielen narodenie a smrť, ale celkom **prirodzene aj zmŕtvychvstanie**. To bol problém aj niektorých veriacich v Korinte, ktorí dokázali prijať fakt Kristovho vzkriesenia, ale nedokázali veriť tomu, že tým sa otvorila realita zmŕtvychvstania pre každého človeka. Každý človek vstane z mŕtvych, či už k večnému životu s Kristom v sláve, alebo k večnému zatrateniu.

Najúbohejší z ľudí

Apoštol Pavel to hovorí tvrdo, ak neveríme vo vzkriesenie, ak sa len v tomto živote nádejame na Krista, tak nielenže je naša viera zbytočná, ale sme aj *„najúbohejší zo všetkých ľudí"* **(1Kor 15, 19)**. Sme najúbohejší, lebo sa zriekame vecí, ktoré by sme mohli dosiahnuť, žijeme v ilúzii, nedobre využívame tento život, neužívame si.

Ježiš žije

Ale Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych. Ježiš žije! On bol vzkriesený z mŕtvych. ***„Ale Kristus bol vzkriesený z mŕtvych, prvotina z umretých"*** **(1Kor 15, 20).** My, ktorí ho stretáme dennodenne vo svojich životoch ako živého Pána, môžeme spolu s Petrom vyznávať. *Tohto Ježiša vzkriesil Boh a my všetci sme svedkami toho* **(Sk 2, 31 – 32)**.

Ježiš otvoril cestu vzkriesenia aj pre nás

Môžeme sa radovať zo vzkriesenia Pána Ježiša a žiť v nádeji a v istote vzkriesenia aj pre nás. On ako prvotina umretých otvoril cestu vzkriesenia aj pre nás. Preto môžeme vykročiť aj do tých všedných, nesviatočných, neveľkonočných chvíľ života, radostne vyznávajúc: Christos voskres! Vo istinno voskres! **„Kristus vstal z mŕtvych!" „Celkom určite vstal z mŕtvych."**

Ján Szőllős

Názor na nepálsku cirkev

Zbor Koinonia Patan v Káthmandu, ktorý je dnes naším hlavným zborom, začal ako skupinka stretávajúca sa po domoch v sedemdesiatych rokoch minulého storočia. Po približne štyridsiatich rokoch existencie má približne tritisíc členov a po celom Nepále má sieť Koinonia 96 zborov a misijných staníc, ktorých členmi je viac ako dvadsaťtisíc ľudí.

Predpokladám, že niektorí kresťania by podobný nárast členskej základne zboru nazvali prebudením. Ja si nedovolím o žiadnom prebudení hovoriť, lebo kresťania v Nepále prebudiť nikdy nepotrebovali a nepotrebujú to ani dnes. Pôsobím v krajine ako misionár, alebo skôr sa len snažím pracovať na Božej vinici. Vyrastal som však v kresťansky vlažnej, a ak nie vlažnej, tak určite chladnej Európe. Nepálci sú kultúrou horúcou, teda orientovanou na vzťahy, vďaka čomu jednoznačne trpí ich pracovná produktivita. Svoju kultúru si však preniesli aj do kresťanstva, a preto som ich kresťanským zápalom a aktivitou v cirkvi často zahanbený. Ak by som po niekoľkých rokoch života v Nepále mal miestnu cirkev opísať dvoma slovami, boli by to jednota a vrelosť.

Tento rok som mal navštíviť Kanadu a Kaliforniu. Rozprával som sa veľa s miestnymi kresťanmi. Jednou z hlavných tém našich rozhovorov bolo delenie sa zborov na menšie zbory. Aj v našich končinách bolo viacero podobných delení. S manželkou slúžime v zbore Koinonia Kantipur, ktorý je jednou z vetiev hlavného zboru Koinonia Patan. Pred približne štyrmi rokmi sa roz-

hodlo približne 35 – 40 ľudí založiť zbor pod vedením materského zboru. Prekvapilo ma, že sa nejakí kresťania oddelia od materského zboru a chcú ostať pod autoritou a vedením bývalého zboru, od ktorého sa oddeľujú. Dnes Koinonia Kantipur navštevuje približne sto ľudí. Vedúcim zboru je člen staršovstva z materského zboru a zbor je v úzkom kontakte s Koinonia Patan.
Niekoľko príkladov?
Pred pár týždňami sme sa o piatej ráno vybrali autami do domu staršieho kazateľa materského zboru. O šiestej ráno sme k nim dorazili na modlitby a obaja sa rozplakali od dojatia – bývajú trochu mimo mesta a nemajú často návštevy. O desiatej sme už boli späť v našom zbore na stretnutí sestier. Vzťahy medzi jednotlivými zbormi siete Koinonia sú vrúcne a vládne tu jednota. Miestni kresťania akoby nemali potrebu byť kráľmi na vlastných pieskoviskách.
Vedúci nášho zboru Sudas Sharma dostal rakovinu, a tak sa rozhodol opustiť zamestnanie, aby mohol zvyšok života, ktorý mu Boh nadelí, stráviť v službe Bohu a zboru.
Jedno ráno zavolala Sudasova manželka sestre zo zboru, že jej manžel sa necíti dobre a nebude môcť večer viesť skupinku u nich doma. O dve hodiny k nim prišlo dvanásť sestier, aby sa o brata postarali, modlili sa za neho a robili mu spoločnosť.
Život v Nepále je neporovnateľne ťažší ako v našich rozvinutých krajinách. Pred niečo vyše pätnástimi rokmi bola v krajine občianska vojna, a úprimne povedané, v krajine vládne neporiadok, ktorý si málokto z vás, čo čítate tento článok, viete predstaviť. Priemerná mzda je 150 dolárov. Ceny sú porovnateľné s tými na Slovensku, mnohé omnoho vyššie. Na autá a elektroniku je 270 % daň, teda stoja trikrát toľko ako u nás. Napriek tomu 95 % miestnych pracovníkov v cirkvi má svoj obchod alebo zamestnanie a cirkev ich neplatí. Po skončení pracovného času slúžia. A to často do polnoci a potom ráno o šiestej idú na modlitby a do práce. Ich horlivosť nevyplýva z toho, že by nemali čo robiť. Jednoducho všetok svoj voľný čas dávajú Bohu. A preto ma často zahanbujú.

Peter Kuruc

Pozdravy z Malawi

Srdečne vás pozdravujem z mesta Zomba, kam som sa presťahovala 23. januára. Keďže medzitým prišla aj moja kanadská kolegyňa Katie, mohli sme sa naraz nasťahovať do domu, do podnájmu. Prvé dni ubehli maľovaním a zariaďovaním, ale dúfame, že čoskoro zapadneme do komunity, nájdeme si priateľov a nadviažeme nové vzťahy v cirkevnom zbore a v rámci „domovej/domácej skupiny".
S učením sa jazyka postupujem pomaly, ale isto. Približne raz za dva týždne preberiem jednu lekciu a napíšem test, čo ma lepšie motivuje k učeniu. Tu v meste práve hľadáme nového inštruktora/učiteľa jazyka. Život v meste a na vidieku je inak veľmi odlišný, človek prežije už aj kvôli tomuto kultúrny šok. Ale teraz už mám pravidelný prístup na internet, na čo si ešte musím zvyknúť.
Som vďačná aj zato, že ani Vianoce som nemusela tráviť sama, pretože rodina Müllerovcov mala hostí z Nemecka a slávili sme sviatok spolu pri jazere. Medzitým prišlo obdobie dažďov, čo znamená, že už môžeme lepšie spať a cez deň je už len 27 °C.
Som vďačná za všetky tie skúsenosti, ktoré som získala počas služby na vidieku pri projekte Priateľstvo – rozvoj vidieka v Ubwenzi. Vďačná som aj za moju učiteľku jazyka Čičeva, Lídiu, vďaka ktorej som sa nielen veľa naučila, ale mohla som spoznať aj miestnu kultúru, každodenný život jednoduchých dedinských ľudí a ich spôsob myslenia. Bolo ťažké rozlúčiť sa po štyroch mesiacoch so skupinou spolupracovníkov, ale rozlúčili sme sa v nádeji, že sa ešte uvidíme. Vedela by som rozprávať o mnohých veciach, čo sa týka uplynulého obdobia, veď som zažila veľmi veľa vecí, preto vyzdvihnem iba tie najdôležitejšie.

Služba s mládežou

Dobrou skúsenosťou pre mňa bolo zapojiť sa do služby s mládežou pravidelne každý štvrtok. V decembri som aj ja mohla viesť štúdium Biblie na základe Evanjelia podľa Jána 17. kapitoly o Ježišovej veľkňazskej modlitbe v angličtine, s prekladom. Sme radi, že na podujatia chodí viac moslimov, počujú evanjelium a oboznamujú sa s učením Biblie. Modlíme sa za nich, aby sa nebáli zveriť svoj život do rúk Pána, napriek strachu z nepochopenia rodiny. Začiatkom januára sme mali podujatie aj pre študentov, ktorí bývajú na internáte, predtým než sa vrátili do školy. Témou bolo priateľstvo medzi chlapcami a dievčatami a partnerský vzťah z pohľadu Biblie.

Núdzová situácia

Tento rok prišlo obdobie dažďa neskôr, väčšina ľudí zasiala kukuricu, arašidy a bavlnu až v decembri. To znamená, že žatva bude tiež neskôr, teda hlad bude trvať dlhšie. Pre mnohé rodiny sú január a február najkritickejšie mesiace. Od 8. januára, keď sa začal školský rok, začali sme dávať našim žiakom na tri mesiace kukuričnú kašu ochutenú soľou a cukrom. Vtedy je to pre mnohých jediná denná strava.
V adventnom období sme s mojou učiteľkou navštívili niekoľko rodín odkázaných na pomoc, zobrali sme im kukuričnú múku, kartičky s Božím slovom a podelili sme sa s nimi

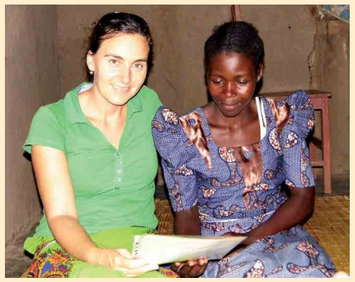

o evanjelium. Bola to aj dobrá príležitosť na zoznámenie sa a jedna moslimská žena sa začala zaujímať o našu vieru.
Ani pre mňa nie je ľahké vidieť, že zatiaľ čo my misionári máme dostatok jedla, väčšina ľudí z dediny chodí spať s prázdnym žalúdkom. Žiaľ, v Malawi závisí úplne od počasia, aká bude úroda a či vôbec bude úroda. Pôda nie je veľmi úrodná a umelé hnojivo je veľmi drahé, takže chudobný človek vôbec nemôže rátať s bohatou úrodou. Nie je tu vybudovaný umelý závlahový systém. Dážď je považovaný za požehnanie a odznie tu mnoho modlitieb za výdatný dážď, ale zatiaľ sme ho tu veľa nezažili.

Vianoce s mládežou

V decembri sme boli dosť zaneprázdnení v Ubwenzi. Každý víkend sme slávili Vianoce s nejakou skupinou: so spolupracovníkmi, duchovnými pastiermi okolitých cirkevných zborov a ich manželkami, a dvakrát s mládežou. V rámci jedného z týchto podujatí, 2. decembra sme sa vybrali na zvláštny výlet do Národného parku Jazero Malawi. Tu sme mali vianočnú párty s tými, ktorí prispeli k výletu.
Keď sme sa prvýkrát zišli so spolupracovníkmi, aby sme plánovali tento výlet, ešte sme nevedeli, či sa vôbec uskutoční, pretože z finančných dôvodov sa ho ani minulý rok nepodarilo zrealizovať. Pre väčšinu mladých ľudí z dediny, ktorí chodia na podujatia, predstavuje problém zaplatiť príspevok: 1000 malawských kwaa, čo je približne 1,20 Eura. Nám sa táto suma zdá malá, ale pre toho, kto nemá pravidelný príjem a žije len z toho, čo vypestuje, je ťažké zaplatiť aj takúto sumu. Po uplynutí doby na prihlá-

senie sme mali len štyroch účastníkov, a tak sme im dali ešte niekoľko dní. Neuveriteľné, ale nakoniec sme mohli vyraziť na výlet s 22 účastníkmi a brali sme to ako zázrak. Títo mladí ľudia by sa sami nedostali k jazeru, pre drahú dopravu, a mnohí z nich ešte nikdy neboli tak „ďaleko" od domu. V parku mali aj sprievodcu, aby lepšie spoznali poklad, ktorý majú v prírode, a aby si vedeli viac vážiť

životné prostredie, nielen v chránenej oblasti. Samozrejme aj tu sme mali stíšenie, hry, spoločný obed, pozorovali sme ryby, ale najviac si deti cenili kúpanie a vodné hry.
Pre mňa bolo zaujímavé stáť pred takmer 200-ročným chlebovníkom (baobabom), ktorý zasadil Dr. David Livingstone a prví misionári, ktorí sa usadili najprv pri jazere Malawi, v Cape Maclear. Neskôr sa presťahovali do dnešnej Livingstonie, pretože vtedy ešte mnohí umierali na maláriu kvôli nedostatku liekov.
Platenie poplatku za výlet má aj pedagogický význam. Mohli by sme povedať, prečo im neuhradiť celú čiastku? Ale naučila som sa tu jednu dôležitú vec, že si treba dávať pozor, lebo inak toho môžeme dosť veľa pokaziť. Napríklad keď pristupujeme k tunajším ľuďom tak, že ich ihneď podporujeme a nedáme im možnosť, aby aj oni priložili ruku k dielu. Mnohí totiž žijú v sebaľútosti a ani sa nesnažia niečo dosiahnuť, lebo si o sebe myslia, že tým, že žijú v chudobnej krajine, sú odkázaní na pomoc druhých. „Aj tak sa mi to nepodarí, škoda sa do toho pustiť!" My by sme ale chceli, aby aj oni urobili niečo pre seba, napríklad preto, aby mohli ísť na takýto výlet a mali pozitívnu skúsenosť, ktorá ich bude motivovať aj v budúcnosti. Takto je pre nich odmenou to, že vidia výsledok svojej práce! S radosťou som počula, že tí, čo to zobrali vážne, boli ochotní zarobiť si na výlet, napríklad tak, že išli k niekomu obrábať pôdu. Skúsenosť ukázala, že ak niekto chce, nájde si spôsob, ako dosiahnuť svoj cieľ.

Deň detí

14. októbra som sa mohla zúčastniť na zvláštnom dni detí. Takáto veľká udalosť sa koná trikrát do roka, zvyčajne sa zúčastní 600 – 800 detí a koná sa v niektorej z okolitých dedín. Tentokrát padol nový rekord – prišlo 1150 detí z piatich rôznych dedín. Tu ešte takéto podujatie berú ako atrakciu, lebo tu nie je toľko iných vecí, ktoré deti rozptyľujú a zamestnávajú.
Aby sa mohlo takéto veľké podujatie bez problémov uskutočniť, je potrebná dobrá organizácia. Najprv sme na miesto doviezli 1800 litrov vody na varenie a umývanie riadov. Na obed sme použili 150 kg ryže, 30 hlávok kapusty, 20 viazaničiek cibule, 50 kg fazule, jedno 25-kilové vrece plné paradajok, 3000 keksíkov a 40 litrov sirupu. Deti išli obedovať v „malých skupinách" po 100 a medzitým sme stále umývali taniere, takto nám stačilo 400 umelých tanierov.
Popoludnie sa začalo spevom, zatiaľ čo sa zišli všetky deti. Tento rok sme mali aj vzácneho hosťa z Nemecka Maxiho, postavičku z nemeckého detského časopisu, maskot – líška misijného dňa detí. Deťom sa páčili pesničky, ktoré si mohli aj ukazovať. Témou bol príbeh márnotratného syna, ktorý najprv deti z dediny zahrali ako scénku. Príbeh bol spracovaný a zasadený do dnešnej doby. Potom sme deti rozdelili do 10 skupín podľa vekových kategórií, kde sa porozprávali o tom, čo počuli. Veršz Biblie podľa Jána 6, 37 sa tiež naučili v skupinách. Potom sa hrali rôzne pohybové hry, ako napríklad kopanie futbalovej lopty do bránky tak, že pritom skákali vo vreci.
Potom sme vyhladovaní išli na obed a s chuťou sme zjedli dávku ryže s fazuľou a dusenou kapustou. Po obede sme sa znova hrali, a za tým nasledovala druhá časť scénky, z ktorej si deti mohli vziať ponaučenie do svojho osobného života. Nakoniec účastníci dostali aj darčeky: keksík a balónik.
Deti boli aj z kresťanských, aj z moslimských rodín a na podujatí sa zúčastnili aj moslimskí vodcovia piatich dedín, ktorí si tiež cenia našu prácu a láskavo nás prijali. Modlíme sa, aby zasiate Božie slovo prinieslo úrodu a aby vďaka tomu, čo počuli, mohli spoznať Pána. Ďakujeme za modlitby a finančnú podporu, vďaka ktorej môžeme vykonávať našu službu! Bez vás by sme nemohli byť tu v Malawi!

S pozdravom vaša Silvi

Český Izraelec

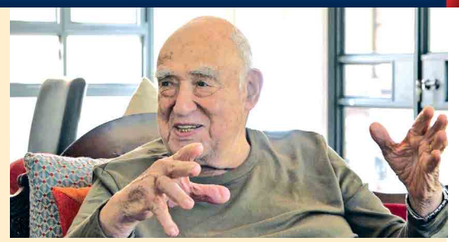

Dne 7. ledna 2018 zemřel ve věku 89 let letec a zakladatel izraelského leteckého průmyslu (Israel Air Industries), Izraelec a český Žid Hugo Marom. Ještě pár měsíců před svou smrtí navštívil své milované rodné město Brno a po návratu do Izraele byl ochoten natočit s týmem Fokusu Jeruzalém rozhovor:
„Víte, jak jsem zjistil, že se mnou není něco v pořádku? Na leteckém simulátoru během návštěvy jsem dvakrát za sebou ztroskotal," říkal milý, usměvavý a optimistický starý pán.
Hugo obdržel své „křestní" jméno (jako Žid jsem pokřtěn nebyl, ale jiný výraz v češtině nemáme - říkal omluvně) po svém dědečkovi Hugovi Kubje z maminčiny strany. Že měla rodina Kubje své kořeny v Čechách, dokládá zpráva z kroniky asi ze 17. století ze Sušice. Tam je doložen zápis o potrestání Žida Kubje, který údajně hodil kamenem po soše panny Marie.
Zajímal se o dějiny, a proto nebyly během rozhovoru cesty do minulých století a desetiletí výjimkou. Co ho ovšem ke konci života zaměstnávalo nejvíc, byla myšlenka na rodiče, kteří zachránili svoje děti před nacistickým pronásledováním tím, že je poslali v takzvaných „Kindertransportech" do cizích zemí. Nejvíce takových židovských dětí, mezi nimi i Huga a jeho bratra, přijala Anglie. Ale teprve nedávno se dostal na veřejnost příběh židovských dětí z Prahy i odjinud, které odcestovaly do Dánska.
„Jak mohli rodiče, inteligentní lidé, poslat své tří až patnáctileté děti do cizí země k cizím lidem bez znalosti jazyka?" Tato otázka mu nedávala spát, až došel k závěru, že to bylo obrovské hrdinství. Podle jeho názoru nejsou opravdovými hrdiny Kindertransportů ani Nicolas Winton, který zprostředkovával odjezd do Anglie českým židovským dětem, ani Wilfrid Israel, německý bohatý Žid, který zachránil deset tisíc německých židovských dětí. **Jsou to rodiče těchto dětí.** Proto navrhl, aby se na Hlavním nádraží v Praze těmto rodičům vybudoval památník. Jeho idea se uskutečnila a 27. května minulého roku se s dalšími „Wintonovými dětmi" účastnil jeho odhalení.
Když mluvil o Čechách, říkal republika. Patřil ke generaci, pro niž ještě nebyla naše státní samostatnost samozřejmostí. V dobrém vzpomíná na svého učitele, který uváděl svoje vyučování ve třídě smíšené ze dvou třetin z katolíků a Židů modlitbou: „Modlíme se k Pánu Bohu jedinému." Všichni žáci se modlili s úctou za svoje rodiče a tatíčka Masaryka.
Z tatínkovy strany Hugo pochází z rodiny Maisel. Ta má v Čechách, především v Praze, tisíciletou tradici: „V roce 1968 jsem dostal od Dubčeka knihu Tisíc let židovství v Čechách s věnováním: Poslednímu Maisliánu," řekl nám Hugo.
Z Prahy se přestěhoval do Brna jeho dědeček Rudolf Maisel. Po něm byl pojmenován jeho bratr. Původně byli v rodině tři chlapci, jeden ale ve věku dvou let zahynul. Po naléhavých prosbách Huga i Rudyho si rodina osvojila katolického chlapce z dětského domova. Toho jim gestapo odebralo s odůvodněním, že Židé nemohou vychovávat křesťanské dítě.
Dobře si vzpomíná na rozpory mezi jeho rodiči. Tatínek nemohl dlouho uvěřit, že hrozí českým Židům opravdové nebezpečí. Říkával: „Kdyby chtěl Hitler vyhnat Maislovy, kteří jsou tu už po tisíc let, musel by s nimi vyhnat i všechny Čechy." Maminka, vídeňská rodačka, která uměla perfektně německy i česky, se dočetla v Mein Kampf, že Hitler chce celou Evropu zbavit Židů.
Přes kontakty do Anglie se rodičům podařilo tajně zorganizovat odjezd dětí do Anglie. Hugo až po letech pochopil, proč maminka nejela se všemi do Prahy, proč se nepřišla na nádraží rozloučit.
Když dorazil se svým bratrem na nádraží do Londýna, nikdo je nepřišel vyzvednout. Seděli tam dlouhé hodiny, až se nad nimi slitoval nějaký taxikář a pozval je na „fish and chips" – rybu a hranolky. Ještě nikdy v životě mu nic tak nechutnalo. Angličan je vzal na pár dní k sobě domů a pak jim zařídil přijetí do dětského domova pro židovské děti z Německa.
Atmosféra byla v té době tak protiněmecká, že nikdo německy mluvící děti do rodin nechtěl. I Hugo s Rudou se do Němců „pouštěli", až jim tatínek z Čech napsal: „Neperte se s těmi německými kluky, vždyť jste všichni Židé!" Ačkoliv Hugo chodil po léta v malých, na špičce prostřižených botách, dobře se učil a už v Anglii se naučil některým dovednostem nutným k létání. Také si udělal učitelské zkoušky z angličtiny.
Mnozí Židé, nejen českoslovenští, změnili po usazení v Izraeli svá jména. Až neuvěřitelně zní příběh izraelského pilota a vojenského atašé Joe Alona z úst jeho dlouholetého přítele Huga: „Bydleli jsme na Legionářské ulici v tříposchodovém domě. Domy byly bez výtahu, takže ti nejzámožnější bydleli v prvním patře. Tam bydleli Plačkovi, majitelé domu. S jejich synem Josefem jsem se přátelil." Když se po válce oba mladí muži vrátili z Anglie, studoval Hugo na Vysokém učení technickém, zatímco ve škole méně úspěšný Josef se vyučil zlatníkem.
Jednoho dne se na universitě objevil česky mluvící Izraelec, který se na Huga obrátil s tím, že hledá schopné mladé muže na letecký kurs. Huga, který už chodil v Anglii do školy kadetů, přijali jako jednoho z prvních. Aby mohl nastoupit, potřeboval lékařské osvědčení z Prahy. Večer před odjezdem se u něj objevil Josef, který právě oslavil přijetí učňovského listu. U svého přítele Huga přespal a ráno vidí, že ten se někam chystá. „Kam jedeš?" ptal se Josef. „Na ministerstvo do Dejvic. Potřebuji lékařské osvědčení na kurs pilota do izraelské armády!" „To chceš jet beze mě?" rozohnil se Josef. „Tebe by stejně nevzali," řekl Hugo, „ty přece neumíš do deseti počítat a kromě toho by ti tvůj strýček nikdy nedovolil odjet do Izraele." Z Hugovy i Josefovy rodiny téměř všichni zahynuli v koncentračních táborech. Mít ještě někoho příbuzného bylo velkou vzácností.
„Tenkrát jsme ovšem ještě nevěděli," vyprávěl Hugo dál, „že se Joe v Izraeli narodil. Byl z kibucu Bet Alfa, založeného československými Židy, ale v jeho pase bylo uvedeno jako rodiště jméno přilehlého kibucu Ein Harod. V angličtině bylo napsáno: Místo narození In Brod. V Čechách je tolik Brodů, mysleli jsme, že se narodil v jednom z nich.
Ve skutečnosti se narodil v Izraeli, ale když mu byly dva roky, jeho rodina se vrátila do Československa."
Zkrátka a dobře, Josef Huga přemluvil, Josef lékařské osvědčení dostal a stal se společně s Hugem úspěšným pilotem v izraelské armádě. Jeho vojenská kariéra ho přivedla do Ameriky, kde byl jako izraelský vojenský ataše v roce 1973 ve Washingtonu zastřelen.
Původně měli odjet s mnohými židovskými dobrovolníky v armádě na šest měsíců do Izraele, který bojoval o své přežití. Vzpomínal, jak mu štábní kapitán Ocelka řekl: „Židé jsou přece chytří, jak jste mohli souhlasit a jít na šest měsíců do Palestiny? Je vás přece pět set, šest set tisíc Židů proti 150 miliónům Arabů! Vydržíte šest měsíců?"
Svou manželku Martu – lásku na první pohled – poznal mezi vojenskými dobrovolníky ve Velké Střelné. Jejich manželství trvalo 65 let a mají „spolu", jak říkal, 12 pravnoučat a další dvě jsou na cestě.
Hugo Marom, byl jednou částečkou mozaiky, o které řekl první izraelský premiér Ben Gurion: „Kdyby nebylo vojenské pomoci z Československa, nebylo by státu Izrael." Ve válce za nezávislost skutečně nastal zvrat, když egyptská armáda hodlala mašírovat na Tel Aviv. „Když Naser dorazil k mostu u Ašdodu, najednou se objevily první spitfiary z Československa a zaútočily. Velká letadla s Davidovou hvězdou! Egypťané to absolutně nečekali a dali povel na ústup."
Všichni piloti, kteří v té době dorazili do Izraele, zůstali. Jejich úkolem bylo hlídat jižní hranice. Hugo Marom létal až do roku 1954. Do roku 1997 sloužil jako pilot rezervista. Stal se velitelem letecké školy v Sirkinu, pak zkušebním pilotem. Hugo s Josefem založili Izraelský letecký průmysl (Israel Airkraft Industries) a Hugo v roce 1964 firmu na plánování letišť, pro kterou pracoval až do konce života. 30 spitfierů původně z Československa se mu podařilo prodat do Barmy za rýži pro Izrael. Až do konce života se angažoval pro skomírající Klub izraelských přátel České republiky. A lámal si hlavu nad tím, jak získat druhou a třetí generaci československých Židů žijících v Izraeli pro zájem o naší zemi, kterou sám nepřestal milovat.

Krista Gerloffová

„Boh v cirkvi ustanovil jedných za apoštolov, druhých za prorokov, tretích za učiteľov..." 1 K 12, 28

Pokiaľ mi pamäť siaha, pred vojnou sme mali v našej Jednote jedného misionára. Bol ním br. kazateľ Frič. Matne si pamätám jeho staručkú tvár a skúmavé, ale už pohasnuté oči. V dobe totality po ňom už žiadny misionár v našej Jednote nebol.
Žili sme ako za zatvorenými dverami, odstavení od svetového misijného diania. Naše zbory sa sústreďovali len na vnútornú misiu: v nedeľnej besiedke na výučbu detí a v doraste na prácu s mládežou.
Po „nežnej revolúcii", keď sa pootvorili dvere do sveta a zbúrali sa ploty, prišli do oslobodenej krajiny zahraniční učitelia a zvestovatelia evanjelia s rozličnou náboženskou literatúrou. Všetko, čo prichádzalo zo západu, zdalo sa nám dobré a užitočné. Nepochopili sme paradox doby, v ktorom tlak totality a nesloboda vierovyznania veriacich stmeľovala.
Ošiaľ zo slobody a priehrštie nového západniarskeho smerovania našu súdržnosť čiastočne oslabovali. Okrem týchto dôrazov a emočného prežívania viery sa v nás uhniezdil pocit krivdy, že sme čosi zmeškali. Uverili sme, že teraz sú nám všetci povinní pomáhať.
Áno, boli sme vykradnutou krajinou, chceli sme rýchlo dobehnúť Západ. Námestia boli plné rozjarených ľudí, sľubovali si lásku, spravodlivú budúcnosť a napravovanie krívd. Reštitúcie!
Áno, reštitúcie. Takmer sme na ne zabudli. Zabudli sme na komunistami ukradnutý *náš* Biblický domov. Na obetavé úsilie našich bratov povojnovej generácie, na ich diskrimináciu a väzenie. Nesmieme na to zabudnúť! Ani na úsilie Milana Dzuriaka a na skupinu bratov, ktorí rozbiehali a renovovali devastovanú budovu, i na výdatnú pomoc bratov zo zahraničia. Mohol by som na tomto mieste vymenovať všetky peripetie, ktoré súviseli s renováciou a obnovou navráteného Domova. Mohol by som vymenovať i negatívne postoje bratstva a úvahy, v ktorých niektorí pociťovali navrátenie ako príťaž a chceli budovu predať. Neurobím to!
Pripomeniem len, že aj tu sme sa spoliehali viac na príspevok zo zahraničia ako na vlastnú obetavosť a vlastné finančné zaťaženie. Priznám sa, ťažko mi bolo na srdci, ťažko a smutno.
Nebuďme však na seba príliš prísni. Vieme, ako väčšina našich rodín skromne žije, ako desiatky sľúbené nášmu Bohu často nepokrývajú chod našich zborov, ani obnovu modlitební. Na druhej strane nebuďme veľmi zapozeraní sami do seba. Porovnajme našu situáciu s tretím svetom. Porovnajme ju so životom misionárov.
V Rozsievači som čítal príbeh nášho misionára v Nepále. Čítam ho znovu a znovu. Skladám písmenko k písmenku, vnímam holú i rozvitú vetu. Pýtam sa: vie slovo vyroniť slzu? Vieme aspoň trocha nazrieť do jeho obsahu? Za prvej Československej republiky mala BJB jedného misionára, teraz ich máme štyroch – piatich. Zázrak?
V USA máme Andreja Cihu, v Nepále Petra Kuruca, na Ukrajine Viktora Potočného.
Aby počet misionárov z nášho stredu bol úplný, chcem pripomenúť aj misionára Paula Lizarda s manželkou Tamarou, rod. Žiaranovou, ktorí pracujú v Španielsku a v súčasnosti v Kostarike.
Ich príbehy nevnímam len ako strastiplný zápas o duše, ako niečo, čo sa odohráva mimo nás, niečo, čo sa nás dotýka len okrajovo, čo radi prenášame na niekoho solventnejšieho.
Možno nie sme s problémom misie až tak oboznámení, preto misiu podporujeme len čiastočne a na modlitbách.
Možno si myslíme, že nožnice chudoby sa aj tak nezastavia, naše finančné prostriedky sú primalé, nezaplnia priepasť medzi biedou a bohatstvom. Je to tak?
Neobviňujem nikoho.
Účty, dane, poplatky, mizéria dôchodkov, splácanie hypoték, vyplácanie zahraničného školného a nesčíselné množstvo výdavkov a príspevkov nedovoľujú sa nám doširoka rozhadzovať. Áno, je to tak!
Nenalieham na nikoho. Keby ste však chceli venovať malú časť z vášho dôchodku alebo príjmu, pre istotu uvádzam číslo nepálskeho účtu:
IBAN. SK 4909000000000024220162
SWIFT: GIBASKBX
Veľmi by bolo dobré a Bohu milé, keby sa z vás stal trvalý podporovateľ a modlitebník.

Juraj Hovorka

Paříž zadarmo

Když mi bylo třináct, měla jsem sen - vidět New York. Po okupaci naší země spojeneckými vojsky mi bylo jasné, že New York prostě neuvidím, tak jsem si řekla - stačí mi Paříž. Na gymnáziu jsem si vybrala cizí jazyk - francouzštinu a plánovala jsem, že jednou...
Jenomže čas běžel jako splašená herka, stala jsem se babičkou, francouzštinu jsem zapomněla, a i když se sen uvidět Eiffelovu věž občas připomenul, jeho realizace pro mne byla z finančních důvodů v nedohlednu.
Dcera se nám vdala do Ameriky, takže cíl případných zahraničních cest tím byl jasně definován jednou pro vždy. Když jsme se jednou vraceli z její návštěvy, náš zpáteční let se zkomplikoval. Letiště bylo pro veřejnost uzavřeno kvůli přítomnosti amerického prezidenta a my zde měli přesedat. Při výměně letenek nám nabídli dvě možná řešení. Buď poletíme až druhý den, nebo hned, ale přes Paříž, kde však budeme muset dlouho čekat na let do Prahy. Několik hodin! „Hurá! Uvidím Paříž!" Zvolili jsme druhou variantu.
Když jsme tam přistáli, manžel vyzvedl v bankomatu eura a jeli jsme se podívat na Eiffelovku. Byla jsem tak nadšená a nedočkavá, že jsem se vecpala s davem do vozu metra, ale manžel se synem zůstali na nástupišti.
Tak jsem jim přes okno zřetelně odartikulovala, že vystoupím příští zastávku a počkám tam na ně. Povedlo se a dál jsme už cestovali společně. Věž mne trochu zklamala, představovala jsem si ji mnohem vyšší, ale i tak to byl fantastický zážitek. Několik afro-američanů tam nabízelo jako suvenýr malé Eiffelovečky, které měli po desítkách navléknuté na velkém kruhu. Můj muž chtěl jednu koupit na památku. Stála jen jedno euro. My neměli drobné a prodejce neměl na vrácení. Ptal se, jestli jich nechceme koupit větší množství, byl ochotný slevit i na polovinu, jenom aby prodal. S úsměvem jsme se omluvili, že opravdu ne. A představte si, ten milý člověk rozepnul ten kovový kruh, kde je měl všechny navlečené a jednu nám daroval jen tak.
Vzpomněla jsem si, jak jsem jen před pár dny četla o tom, že Bůh naše sny vede stále v patrnosti. Měla jsem pocit, jako by mi šeptal do ucha. „Vidíš, myslela sis, že ji už neuvidíš, a teď ji máš tady před sebou a zadarmo. Tady ta malinká ti to bude připomínat, abys věděla, že u mne není nic nemožné!"
O čem sníte vy?

-rm-

Představujeme Rádio 7

Otočit knoflíkem rádia nebo si pustit internetové vysílání a dostat se tak ke křesťanské hudbě, výkladu Bible, zajímavému rozhovoru s křesťanem, který cestuje po světě. Dnes úplně normální stav, před rokem 1989 zcela nevídaná věc.
Český program křesťanské rozhlasové misie Trans World Radio se tehdy šířil silnými vysílači z Monte Carla a zároveň byl intenzivně rušen. Přesto měl tolik posluchačů a podporovatelů, že když v roce 1990 vznikala v Brně samostatná česká redakce, přihlásila se řada těch, kterým TWR zasáhlo do života. Redakce začínala ve ztížených podmínkách, než zakotvila na svém současném působišti v brněnském sídlišti Líšeň, několikrát se stěhovala. Od počátku jejího fungování stála produkce především na Božím slově a jeho výkladu. Tehdy i dnes jsou posluchačům známé pořady jako ***„Studna slova“*** s výklady, které ještě za totality natáčel Jiří Dedecius s laickým kazatelem ECM Jiřím Hurtou nebo relace ***„Světem Bible“***, kterou pro české vysílání doplnil svým nezaměnitelným projevem Pavel Vopalecký.
V roce 2005 byl spuštěn společný česko-slovenský projekt 24hodinového internetového a satelitního vysílání Rádia 7. Česká redakce, která sídlí v Brně, má dnes 12 členů, kteří připravují 12 hodin vysílání denně. Rádio má jednu výhodu – jde o velmi intimní médium, které „nekrade tvář“. Když pouze posloucháte, mohou vám představy vykreslovat cokoliv. Znát ovšem něco navíc – třeba právě tvář moderátora nebo příběh, který se skrývá za jeho jménem, může někdy celému vysílání dát nový rozměr. Dovolte nám, abychom se představili. První setkání patří šéfredaktorce Kateřině Hodecové.

Letí to

Je to 30 let, co jsem dala Kristu svůj život. To číslo mě samotnou překvapuje, opravdu to strašně letí. Za tu dobu se mnohé změnilo, tedy hlavně si myslím, že jsem se změnila já, a to především v oblasti, se kterou jsem si dřív nevěděla rady.
Vyrůstala jsem v úplné rodině a měla jsem krásné dětství, i když problémy byly i u nás, a ne malé. Ale zároveň se vším hezkým, co jsem zažívala, jsem se učila, že do našich potíží nikomu nic není a co se doma upeče, to se doma taky sní. A tak jsem se postupem doby naučila žít dvojí život – ten navenek a ten soukromý, uvnitř. Zvnějšku jsem byla (aspoň myslím) prima holka, docela veselá, kamarádská, spolehlivá, oblíbená. Hrála jsem na klavír, zpívala v pěveckém sboru, sportovala, bavilo mě kdeco a hlavně jsem měla dost přátel.
Uvnitř jsem prožívala nejistotu, často nepřijetí a stupňující se pocit nevole, který se později přelil do nenávisti k jedné konkrétní osobě. Nenávist, o které mluvím, není pouhá nesympatie nebo neschopnost s tím druhým vyjít. Je to žíravá vnitřní potřeba se pomstít a taky ublížit, kdy se úleva dostavuje teprve v okamžiku, kdy si představujete, jak dotyčnému někdo drsně ubližuje. Kochala jsem se představami, jak toho člověka někdo mlátí a on trpí a nemůže se ubránit.
Tahle rozdvojenost mě po čase doběhla. V určitém okamžiku jsem jasně věděla, že jestli v tom zůstanu, zblázním se anebo se stane něco hrozného.
Pomohla mi souhra okolností, bylo to v posledním ročníku na průmyslovce a všichni jsme řešili, co dál. Podala jsem přihlášku na vysokou do Brna, což byl nejpřirozenější způsob, jak odejít z rodného města – a to se podařilo. Tehdy bylo ještě zvykem jezdit před začátkem akademického roku na chmelové brigády. Jako vyplašení prváci jsme stáli v hloučku ve vestibulu, když kdosi přišel, neomylně ukázal na mě a řekl: „Pojďte se mnou!“ A tak se stalo, že všichni moji kolegové z fakulty jeli na chmel do Žatce a já se studenty ze zcela jiné fakulty o 30 km vedle.
Protože na chmelu se kolektiv většinou dobře „zchmelí“, logicky se stalo, že na začátku semestru byli všichni domluvení na ubytování na kolejích, jen já byla lichá. A tak mě strčili na pokoj k holce, která studovala už čtvrtý ročník.
Když to hodně zkrátím, právě tahle osoba a její přátelé pro mě byli nakonec zásadně důležití. Zjistila jsem, že moje spolubydlící má na stolku pořád jednu a tutéž tlustou knihu, což pro mě – v té době velkého knihomola – byla nepochopitelné. Takovou knihu bych já dala maximálně za týden!
Když jsem zjistila, že je to Bible, málem mě ranilo. Já, dítě z komunistické rodiny – a tohle byl, pokud dobře počítáte, rok 1987 – jsem na pokoji s náboženskými tmáři! Okamžitě jsem byla ve střehu a sledovala svou spolubydlící opravdu dnes a denně. Jak dělá úkoly do školy, jak mluví, jestli si chystá taháky, jak se připravuje na zkoušky, s kým se setkává. Časem jsem zjistila, že ji sleduju už ne proto, že se bojím, ale protože mě zajímá. Vždycky jsem měla dost přátel a dobré vztahy, ale ona byla ještě jiná a lidi kolem ní taky. Byla moderní a přitom klidná a nepodléhala tlakům zvnějšku, klidně si se mnou povídala, o čem jsem chtěla – a postupně to byla i duchovní témata – ale na nic nespěchala, byla vyrovnaná, spokojená. A přátelská a milá. Stejně jako její přátelé. Postupem času jsme spolu mluvily o spoustě věcí, říkala mi něco málo z Bible a rozebíraly jsme to.
Nějak jsem dala první zkoušky, byl leden 1988 a já už jsem věděla, že Bůh dává do života člověka úplně nový rozměr. Vnitřně jsem rozuměla, že je to to nejlepší, co můžu v životě získat, i když bych to ani v nejmenším neuměla odargumentovat.
A pak přišel 31. leden 1988, byla jsem zase doma u rodičů a zase se stalo něco, co mi ukázalo, jak hluboce nenávidím. Jenomže teď už jsem věděla o Ježíši Kristu, který se stal člověkem, aby zemřel za náš hřích. Ten zoufalý kontrast nabízené Boží lásky a toho, co jsem prožívala vevnitř, mě vedl k první nesmělé modlitbě: „Bože, nevím, jestli jsi, jak se Tě dotknout, jen vidím, co je ve mně a jak mě to žírá, neumím a nechci v tom žít. Jestli je pravda, že mě miluješ, prosím Tě, dej se mi poznat!“
Seděla jsem v otevřeném okně a dívala se na hvězdy, byla mrazivá noc a ony se chvěly na nebi. Ale jinak se nestalo nic.
Šla jsem spát a ráno jsem čekala, co bude. Nic zvláštního, měla jsem radost z té večerní modlitby, ale jinak se nedělo nic. A pak se to

začalo zhoršovat. Cítila jsem pořád větší neklid, vinu, radost se ztratila a já si říkala: Tohle je pocit věřícího člověka?
Trvalo to pár týdnů, než mě napadlo se zeptat: Bože, co mám dělat? A tady se odehrál snad největší zázrak mého života. Okamžitě po téhle otázce jsem skutečně věděla, co mám dělat a dokonce mi vytanul i verš z Bible – mně, holce z komunistické rodiny, která Bibli držela v ruce sotva párkrát. V jednom okamžiku mi hlavou proletělo: Odpouštějte, co máte proti druhým, aby i nebeský Otec odpustil vám.
Všechno se ve mně sevřelo, protože odpustit to všechno, co ve mně bylo vůči tomu člověku, to… prostě bylo nemyslitelné. On mi roky ubližoval a já prostě a jednoduše odpustím? Ale stejně tak, jako mi Bůh připomněl velkou biblickou pravdu, jsem v daném okamžiku porozuměla tomu, že nejde o to, odpustit jen to, co už bylo – a že toho bylo! – ale i to, co se stane v budoucnu. Nevím, jak to, že jsem to věděla, ale prostě věděla a rozuměla.
A tehdy nastaly strašně tvrdé tři týdny. Tvrdé, protože teprve tehdy jsem zjistila, jaké mám srdce, jak skutečné odpuštění bolí a že nikde není záruka, že se věci do budoucna změní. A stejně tak jsem ale věděla, že jestli to neudělám, ani já neprožiju odpuštění a osvobození tak, jak jsem po tom toužila.
Ty tři týdny byly hrozné, ale nakonec jsem se rozhodla, že navzdory svému strachu to udělat a strachu, co bude dál, to prostě udělám. Jenom proto, že to Bůh chce a že já toužím po Jeho odpuštění.
Zkrátím to, šla jsem za tím člověkem a řekla mu, že mu odpouštím a že ho mám ráda. To překvapení si dodnes pamatuju. Nicméně, moje tušení se naplnilo, do budoucna to ještě dlouho nebylo lehké a často jsem se musela vracet k rozhodnutí, které jsem udělala.
Ale od toho okamžiku začal Bůh taky ošetřovat moje zranění a bolesti, uviděla jsem hodně věcí v novém světle a zjistila tak hodně dalšího, na co jsem nemohla být pyšná. Ale už jsem věděla, že Bůh mi dá sílu udělat těžké kroky, aby mi pak dal prožít vnitřní svobodu.
No, a to už je 30 let.
Jsem vděčná, že jsem dala Bohu svůj život, denně Mu děkuju za oběť Jeho Syna i pro mě. Jsem důkazem, že pokoj a radost, které dává Bůh, nejdou získat jinde – vím to, mockrát jsem zkoušela najít vnitřní klid bez Něj, když jsem o Něm ještě nevěděla.
Bůh je dobrý, je láska, dává smysl života a naději do budoucna. Jsem bohatá.

Kateřina Hodecová

V příštím vydání Rozsévače vám představíme dalšího člena redakce Rádia 7.

Čo z toho mám?

V istom období sme mali na spoločné bohoslužby prenajaté priestory v Základnej umeleckej škole.
Raz, keď som pripravoval zhromaždenie a niesol som do koncertnej sály spevníky, cestou ma stretla paní riaditeľka. Keď si všimla moju prácu, opýtala sa: „Čo z toho máte, že toto všetko robíte?“
Ľudí obyčajne zaujíma, ako a z čoho by sa dal získať nejaký úžitok.
Čo z toho mám?
Pre množstvo bohatstva sa to nedá ani spočítať. **Všetko sa začalo Veľkou nocou**. Obeťou Božieho Syna za naše hriechy a Jeho slávnym víťazstvom nad smrťou, diablom a peklom. **„Lebo tak Boh miloval svet, že dal svojho jediného Syna, aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život“** (J 3, 16).
Cez tieto a ďalšie podobné Božie slová do môjho beznádejného života zažiarila nádej do budúcnosti. Bremeno mojich vín a hriechov, ktoré ma tlačilo, zo mňa spadlo a teraz môžem pokojne žiť, pracovať a dobre spávať. Bol som vyslobodený aj od moci hriechu. Z rôznych zlých a škodlivých závislostí a postojov. Od sebectva, tvrdohlavosti a podobne. Namiesto toho ma Svätý Duch učí láske k ľuďom a všetkému stvoreniu.
Je to neporovnateľne krajšie, zaujímavejšie a užitočnejšie. Ako vzácny dar od Boha som dostal 39 rokov šťastného manželstva a dvoch zdravých synov. Božie slovo sa pre mňa stalo nevyčerpateľným zdrojom duchovného bohatstva najrôznejšieho druhu a svetlom na ceste životom.
Pomáha mi vidieť životné situácie jasnejšie a presnejšie a vďaka nemu som sa mohol vyhnúť mnohým životným nástrahám, problémom aj katastrofám.
Božia ochrana bola nado mnou všade, kde som sa nachádzal, a neraz mi bol zachránený aj život. Keby nebolo Veľkej noci, nič z takéhoto šťastia by nám nebolo ponúkané, ale iba hrozná beznádej a večné utrpenie uprostred nekonečného zla. Už desiatky rokov sa spolieham na Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, priateľa, sprievodcu životom a nikdy ma nesklamal. **Na Veľkú noc bola zaplatená najvyššia cena všetkých čias,** platná v celom vesmíre aj za Teba. Čo by si z toho mal, keby si to nevyužil a nechal ju pre seba zbytočne prepadnúť? Na **Božej strane je všetko splnené:** „Zmluva o vykúpení z moci diabla, pekla a smrti“ je potvrdená.
Má svoj veľkonočný dátum, Božiu pečať (2Tim 2, 19) aj „podpis“.
Aby však bola táto zmluva právoplatná, musí byť potvrdená aj na tvojej strane.
Inak z toho nebudeš mať nič, iba večnú škodu! Ako to potvrdiť?
Všetky výsady Veľkej noci sa prijímajú jednoduchou úprimnou vierou v Ježiša Krista, že zomrel na kríži namiesto teba a svojím zmŕtvychvstaním dokázal, že je Boh.
Veríš tomu?
Ak áno, si v prvej štvrtine svojej cesty.
Ďalej túžbou prijať Božie odpustenie tvojich hriechov, ktoré je ponúkané zadarmo.
Stojíš o to?
Ak áno, už si v polovici cesty.
Potom pokračuje potvrdenie na tvojej strane rozhodnutím začať pracovať na Božom pláne, ktorý má s tvojím životom. Biblia túto zmenu nazýva pokáním.
Chceš to?
Si už blízko cieľa. A nakoniec jasným vyjadrením svojej túžby, aby sa Ježiš Kristus stal Pánom (manažérom) tvojho života.
Ak si sa rozhodol tieto kroky vykonať, môžeš to vyjadriť jednoduchou úprimnou modlitbou, ako napríklad: „Drahý Bože, verím, že si poslal svojho Syna Ježiša Krista, aby zomrel za moje hriechy, aby mi mohlo byť odpustené.
Úprimne ľutujem svojej hriechy.
Teraz chcem žiť po zvyšok života tak, ako sa to páči Tebe.
Prosím, daj mi svojho Ducha a veď ma Ty sám. Amen.“
Božie slovo hovorí: **„Veď čo by z toho človek mal, keby získal aj celý svet a stratil by večnosť?“** (Lk 9, 25).

Ľubomír Počai

Pravda je nesmrtelná

Část druhá

Vraťme se trochu zpátky, na začátek 16. století. V Čechách - celé století po vystoupení Mistra Jana Husa, po české reformaci a několik desítek let po skončení husitských válek, po vzniku kališnické utrakvistické církve a Jednoty bratrské – dochází v naší zemi ke zklidnění a ke snaze kodifikovat české zemské právo, např. vydáním Vladislavského zřízení zemského a podpisem Svatováclavské smlouvy. I když tyto kroky vyvolávají pochopitelně rozpor mezi šlechtou a městy, i když dochází k selským povstáním, všichni se nakonec scházejí u jednacího stolu a podepisují narovnání. Ovšem, blíží se zároveň doba nástupu Habsburků na český trůn, a tím tedy doba silné rekatolizace.
Jiná situace je v okolních státech. 31. října 1517 uveřejňuje Martin Luther (podle tradice přibitím na dveře kostela ve Wittenbergu) 95 tezí, určených pro akademickou diskusi – v Německu se dává do pohybu německá reformace. O rok později vystupuje ve Švýcarsku Ulrich Zwingli a reformace se nezadržitelně šíří Evropou. Vedle těchto dvou velikánů reformace vyniká svými názory a postoji Balthasar Hubmaier, jeden z nejznámějších a nejrespektovanějších teologů reformace a jak říká William Roscoe Estep, „nejskvělejší stálice na hvězdném nebi křtěneckého hnutí".
Balthasar Hubmaier je v této době již doktorem teologie a jako věhlasný kazatel dostává nabídku, stát se prvním, kdo bude sloužit „matce církvi" v právě dostavěné katedrále sv. Petra v Regensburgu. A činí to se vší rozhodností, se zápalem sobě vlastním a se vší odpovědností, která mu byla přirozená. Odchod do Regensburgu měl zásadní význam pro jeho další život. Jak již víme, jeho horlivost mu přinesla zášť méně úspěšných služebníků katolické církve v tomto městě. Proto se Hubmaier rozhodl opustit toto město. Odešel do Schaffhausenu, města, které znal z doby svých studií a kde měl řadu přátel. Ti mu pomohli získat místo kazatele ve Waldshutu, klidném městečku na Rýnu, v těsné blízkosti švýcarských hranic. Do Waldshutu přišel Balthasar Hubmaier v roce 1521, tedy rok před vystoupením Ulricha Zwingliho v Zurychu, a tedy před počátkem švýcarské reformace. V té době se projevoval stále ještě jako horlivý katolík a zaváděl i nové obřady při různých svátcích. A jako výmluvný kazatel si i zde získal přízeň svých farníků. Využíval ovšem volný čas, který v menším městečku s menšími povinnostmi měl, k cestám do Švýcarska, aby blíže poznal pokroky reformace, a také k hlubšímu studiu Písma svatého. Po krátkém znovupůsobení v Regensburgu, vrátil se Balthasar Hubmaier opět do Waldshutu a v květnu roku 1523 navštívil společně se Sebastianem Ruckenspergernem, převorem kláštera v Klingnau a horlivým přívržencem reformace, Ulricha Zwingliho. Podle Dr. Frant. Xavera Hoška, kněze brněnské diecéze a Hubmaierova kritika, byl Hubmaier prvním, kdo jednal se Zwinglim o křtu dětí. Dr. Hošek totiž píše: „V jakém smyslu Hubmaier s reformátorem curyšským o nauce této rozmlouval, a jak ho pomátl, odtud patrno jest, že Zwingli od toho času nejenom ústně nýbrž i písemně se přiznával k nauce o neplatnosti křestu maličkých." Není dnes možné přesně říci, zda otázku křtu na vyznání víry přijal Hubmaier čtením a vlastním studiem Božího slova, nebo ji přijal z učení německé reformace, především z - v té době již hojně rozšířených - spisů Tomáše Muntzera. Víme ovšem, že o půl druhého roku později při disputaci ve Waldshutu, které se účastnil i původní přítel Hubmaiera Johann Eck, rozešel se Hubmaier názorově nejen s Johannem Eckem, ale také s Ulrichem Zwinglim, právě v otázce křtu.

Ve Švýcarsku se Balthasar Hubmaier setkal také s Dr. Joachimem Vattem, švagrem Konráda Grebela, jedním z těch, kteří křtem na vyznání víry ustavili 25. ledna 1525 první sbor „Švýcarských bratří". Možná bude zajímavé na tomto místě říci, že – jak píše Zdeněk Vojtíšek v knize „Nová náboženství a násilí"- prudký konflikt těchto bratří s církví, a tím i se státem, se odráží dodnes také v českém jazyce, a to v označování tohoto hnutí buď jako hnutí křtěnců, nebo jako hnutí novokřtěnců (**ana**baptistů). Jako **novo**křtěnce je ovšem označovali jejich odpůrci, kteří křest ponořením na vyznání víry chápali jako „překřtívání". A nebude bez zajímavostí si připomenout v této chvíli, že většina bratří z tohoto prvního švýcarského sboru zemřela mučednickou smrtí.
Ale vraťme se zpět k Balthasaru Hubmaierovi. Ke konci roku 1523 (přesně 26. října) ho můžeme vidět opět v Zurichu, ovšem již ne při rozhovoru se stoupenci reformace, ale na tzv. „druhé curyšské disputaci", na kterou se podle nařízení městské rady museli dostavit všichni duchovní z kantonu Zurich. A právě Hubmaier byl tím, kdo na této disputaci nejvíce vynikl a jasně dal najevo, že stojí na straně reformace. Do Waldshutu se vrátil s cílem nést program reformace do širšího okolí, a to nejen svým kázáním, ale i pomocí publikační činnosti. Jeho prvním publikovaným dílem (na začátku roku 1524) se stalo „Achtzehn Schlussreden" (Osmnáct článků), které připravil původně pro zamýšlenou disputaci. Můžeme zde číst např., že víra samojediná činí nás spravedlivými, víra nesmí zahálet, mše není oběť, ale pouze památka smrti Kristovy, a že každý křesťan sám za sebe věří a sám za sebe křest přijímá... Díky jeho kázáním se k reformaci přidala značná část měšťanů Waldshutu. Hubmaier byl stále katolickým farářem, ale začal svou službu měnit. Např. četl při bohoslužbě epištoly a evangelia v německém jazyce, podával památku večeře Páně podobojí a zrušil sloužení tzv. tiché mše, při níž se text z Písma čte potichu.
Následoval i v ostatním příklad švýcarských reformátorů. Jeho počínání způsobilo v katolickém prostředí pohoršení, což se projevilo například jeho povoláním před soud kostnického biskupa Hugo von Hohen-Landenberga a usnesením sněmu rakouských zemí v Breisachu o „nepřipuštění nižádných novot náboženských, obzvláště z té příčiny, že se jimi podporují odbojné snahy stavu sedlského". I z tohoto usnesení je patrné, že rakouská vláda měla strach nejen z reformace, ale i z původně lokálních selských povstání, která se změnila v tzv. „Německou selskou válku", projev snahy o rovnoprávné postavení venkovského obyvatelstva. Tyto projevy byly spojovány s vydáním Lutherova díla „O svobodě křesťanské" a překladem Nového zákona do němčiny. Bylo tedy možné předpokládat, že rakouská vláda se postaví proti Hubmaierovi i proti obyvatelům Waldshutu, z nichž se většina, jak již bylo řečeno, přidala na stranu reformace. Z tohoto důvodu se Balthasar Hubmaier rozhodl opustit město Waldshut a v noci 16. srpna 1524 odešel do Schaffhausenu. Ani zde ovšem nezahálel.
O čem v této době přemýšlel, vypovídá jeho spis „O kacířích". Asi si v té době již uvědomoval nebezpečí, které hrozí jemu i ostatním reformátorům, protože ve svém spise psal o „pálení kacířů, které se nikterak nedá písmem ospravedlniti..." A ve spise „12 článků křesťanské víry" vyznává, že bez křtu a večeře Páně nebude ani pravá víra a láska.
A v jiném spise z počátku roku 1525 je napsáno: „Znovuzrozením vítězí v člověku duch Kristův a přináší v něm ovoce dobré...
Křtem člověk zevniterně vyznává, že vniterně a u víře novému životu v Kristu Ježíši se oddal." Protože toto učení odporovalo učení Ulricha Zwingliho, byla na 17. ledna 1525 svolána tzv. „Slavnostní hádka".
Kromě Zwingliho a Hubmaiera se jí zúčastnili i Konrád Grebel, Felix Manz a Wilhelm Reublin, o kterých již víme, že patřili k zakladatelům prvního sboru švýcarských bratří. Městská rada Zurichu se při této disputaci postavila za Zwingliho a nařídila novokřtěncům, aby „upustili od svého počínání".
Po další rozmluvě byli novokřtěnci uvězněni (14 mužů a 7 žen v bývalém klášteře Augustiniánů, kde se jim neustále domlouvalo, aby od učení svého upustili – museli to stvrdit přísahou – kdo by ji porušil, měl být utopen – většina vytrvala, byli proto přivedeni do tužšího vězení, tzv. věže kacířské). Dr. Fr. Xaver Hošek o těchto lidech napsal: „5. dubna v noci pak vylámali se odtud, vypravujíce svojim, že je anděl vyvedl ze žaláře, jako ondy sv. Petra." Po tomto vysvobození odešli do Zollikonu 6 km od Zurichu.
I ve Waldshutu se děly veliké věci – do města přišel Wilhelm Reublin, vedoucí osobnost Švýcarských bratří, a pokřtil mnoho občanů Waldshutu. Balthasar Hubmaier dosud o křtu učil a psal, ale nikoho nepokřtil, nyní nastala pro něho rozhodná doba, doba osobního rozhodnutí. O Velikonocích roku 1525 (přesně 16. dubna) Wilhelm Reublin pokřtil i Hubmaiera a s ním dalších 110 osob. Po svém křtu si však i Balthasar Hubmaier počínal velmi horlivě a sám pokřtil asi 300 osob. B. Hubmaierovi hrozilo nebezpečí nejen od rakouské přísně katolické vlády, ale také ze Švýcarska. Ulrich Zwingli začal rozvíjet činnost proti novokřtěnectví, napsal např.: „novokřtěnci nejprve říkali, že nezáleží na zevnějších věcech, tedy obřadech, poněvadž nemají žádný význam a ničím nepřispívají ke spasení. A nyní dávají takový důraz na křest dospělých na vyznání víry." Balthasar Hubmaier opět žádal o možnost diskuse se Zwinglim, napsal v té době několik dalších spisů, ve kterých vysvětloval význam křtu a rozdíl mezi křtem Janovým a křtem na vyznání víry a k odpuštění hříchů. Můžeme směle říci, že Balthasar Hubmaier se stal co do činnosti spisovatelské skutečně předním vůdcem novokřtěnců. Jeho spisy se rychle šířily nejen v Německu, ale především ve Švýcarsku, kde v té době probíhalo několik „veřejných hádek" následovníků Zwingliho s novokřtěnci.
Ovšem situace ve Waldshutu se velmi rychle zhoršovala, vrcholily politické bouře, vzbouření sedláci byli na hlavu poraženi a rakouská armáda, která měla nyní volné ruce, stála před branami města. Městská rada vyslala vyslance k rakouské vládě s prosbou, aby město bylo ušetřeno. Rakouská vláda však výměnou požadovala navrácení „k víře otců" a k vydání faráře Hubmaiera a osmi předních měšťanů císaři. Protože Hubmaier nechtěl, aby do města vstoupila rakouská armáda, opustil společně se 44 stoupenci Waldshut a odešel do Švýcarska – přesto bylo město 5. a 6. prosince 1525 zcela bez odporu obsazeno rakouskou armádou a 17. prosince do Waldshutu přijel z Kostnice farář Jan Faber a po dvouleté přestávce sloužil mši podle katolického obřadu. B. Hubmaier šel z Waldshutu přímo do Zurichu a hledal přístřeší u tamějších novokřtěnců. Ukryl se u jedné vdovy. Je možné položit si otázku, proč šel právě do Zurichu, když musel vědět, jak se na popud Zwingliho jednalo s novokřtěnci v tomto městě. Mohl se domnívat, že bude moci se Zwinglim diskutovat a přivést ho k pravdě. Jeho úkryt se ale brzy prozradil, na rozkaz městské rady byl zajat, uvězněn na radnici a postaven před zvláštní výbor městské rady. V té době přijeli do Zurichu i vyslanci rakouské vlády a žádali o Hubmaierovo vydání zpět do Rakouska. Aby zabránil svému vydání, Hubmaier nejprve své učení odvolal. Bylo mu uloženo sepsat odvolání písemně a veřejně přečíst v kostele P. Marie po Zwingliho kázání. Protože však při tomto kázání začal naopak hájit své učení o neplatnosti křtu dětí, byl znovu zajat a uvržen do tuhého vězení v tzv. „kacířské věži". Ve vězení byl až do 6. května 1526. Později vzpomínal na to, že: „pomocí katana na jinou víru ho obrátiti usilovali; na čemž však nebylo dosti, nýbrž veřejně ještě z kazatelen hlásali, že mají všickni novokřestěnci dle císařských zákonů smrtí pokutováni býti." Městská rada v Zurichu vydala mandát, podle kterého měli být všichni, kteří přijmou křest, utopeni. Má se za to, že Hubmaier byl podroben i mučení. Po propuštění z vězení odešel nejprve do Kostnice, odtud do Ingolstadtu a později do Regensburgu, kde byl v té době značný počet novokřtěnců. Podle vlastního spisu „Entschuldigung Dr. Hubmaier von Friedber an alle christglaubigen menschen" nabídl mu zde jakýsi Vilém Vyeland loď, která byla z tohoto důvodu zbavena falckrabětem všech poplatků. Na ní se po Dunaji plavil do Rakouska do města Steyr a odtud odešel přímo na Moravu do Mikulova, kam přišel v červnu roku 1526.
Jeho kazatelská i spisovatelská činnost i jeho osobní postoj a pevná víra měly zásadní význam pro vznik novokřtěnectví - anabaptismu. Ve svých spisech formuloval zásady tohoto učení, když například napsal: „Každý bohabojný křesťan dokáže nahlédnout a pochopit, že ten, kdo se chce očistit vodou, musí předtím dobře porozumět Božímu slovu a mít dobré svědomí před Bohem; to znamená, že v něm musí vidět milostivého Boha, jednajícího skrze zástupné dílo Kristovo... Proto křest vodou není očistou duše, ale oním „ano" našeho dobrého svědomí vůči Bohu, které v našem nitru tvoří víra"
(B. Hubmaier: Křesťanský křest věřících).
Celý jeho život byl prodchnut duchem křesťanské lásky, korektním zacházením s názory nepřátel, ochotou přijmout lepší poznání křesťanské pravdy, i kdyby pocházelo od těch, kdo ho hodlali upálit. Nikdy neslevil ze svého postoje vyjádřeného slovy: „Mohu se mýlit – jsem jenom člověk – ale kacířem být nemohu, neboť si soustavně žádám poučení ze Slova Božího."
Na počátku bylo anabaptistické hnutí mohutné, zasáhlo téměř celé Německo, Švýcarsko, část Rakouska. Protože se však novokřtěnci-anabaptisté ve velké míře zapojili do selského povstání v Německu i jinde (byli pro rovnoprávnost, pro stejná práva užívat pole, louky, lesy, řeky všemi bez rozdílu, protože Pán Bůh dal přírodu všem lidem), byli po porážce selské války pronásledováni a krvavě trestáni, takže postupně v těchto zemích po nich nezůstalo téměř stopy.
Novým střediskem novokřtěneckého hnutí se stává Morava. Ta se stala novým útočištěm Balthasara Hubmaiera. (Pokračování v příštím vydání Rozsévače.)

Slavomíra Švehlová

Připodobněme se více Ježíši

Dnešní doba s nárůstem zátěže, kdy člověka víc a víc honí termíny a to, co vyhlížíme, vypadá nedosažitelně, se nikomu nelíbí. Někdy si však Bůh používá žáru ve tvém životě k tomu, aby spálil to bezcenné, co tě svazuje.
Je pouze třeba Bohu v utrpení důvěřovat. Co tě právě teď spoutává? Co tě omezuje a brání ti stát se vším, co pro tebe Bůh zamýšlel?
Bůh si může zkoušek ve tvém životě použít k odstranění toho, co ti brání v rozletu.
U Izajáše 48, 10 Bůh říká: ***„Hle, přetavil jsem tě, ne však jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v tavící peci utrpení"*** **(Iz 48, 10).**
Pravděpodobnost, že budeš v životě doslova procházet ohnivou pecí, je pranepatrná; do pece utrpení se však budeš dostávat velice, velice často. Tím ohněm tě Bůh bude pročišťovat.
Je to podobné jako se stříbrem a zlatem: přetavováním se zbavují nečistot. Budeš pak stoprocentním zlatem a stoprocentním stříbrem.
Když se stříbrotepce zeptáš, jak se pozná, že stříbro je už čisté, poví ti, že je to tehdy, když při pohledu do kotle zahlédneš svůj obraz. A když v tobě Bůh zahlédne svůj obraz, pozná, že jsi pročištěn: podobáš se více Kristu.
A to je dílem ohně.

Rick Warren

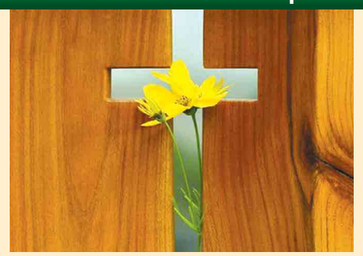

Kdo nám nedá výpověď

Verš z proroka Iz 46, 4 mne inspiroval. „Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit.“

Nedávno jsem potkala paní, která dříve pracovala jako sekretářka jednoho mocného a vlivného muže. Jelikož rád podporoval kulturu a sport, mnohokrát jsme jej s naším panem starostou za tímto účelem navštívili. Povídali si o všem možném a díky Pánu Bohu jsem měla možnost říci mu svoje svědectví. Nevím, kde dnes bydlí a pracuje, ale věřím, že Pán Bůh nenechá svoje Slovo jen tak bez užitku. Paní sekretářka nás k němu vždy uvedla, starala se o nás a nakonec jsme sepsali smlouvu o daru na novou koncertní sezonu. Stále na tu paní pamatuji, a tak jsem se k ní hlásila, když jsem ji potkala v obchodě. Vzpomněly jsme na její práci. Řekla mi: „Šéfové ve firmě se vyměnili, přišli mladí, a když viděli moje šediny, naznačili mi, že je čas uvolnit místo mladým.“ Ten, kdo obdarovával a staral se, byl pryč. Neměl ji kdo ochránit, nebyl zde nikdo, kdo by se jí zastal.
Velmi nepříjemná zkušenost. Cítíte se zoufale, slzy se hrnou do očí. Nevíte, kam se podít, srdce se svírá. Najednou se uzavřela velká kapitola života, objeví se neprostupná „tlustá čára“ a před námi nejistota.
Odejdeme z kolektivu, na který jsme byli zvyklí, a zbudou jen vzpomínky. Děti se odstěhují, založí svoje rodiny, pracují a nemají už na nás tolik času. Kdo má vnoučata, potěší se s nimi. Ale kdo je nemá, co mu zbude? Myslí, že už pro něj zde na zemi není místo. Prožívá smutek, nerozumí nové době, mladým lidem už vůbec, vše je pro něj nové. Takový člověk může snadno upadnout do zoufalství a strachu, že už jej nikdo nebude potřebovat, protože je starý. Už nebude mít sílu, tak kdo by ho chtěl?
Ta paní potřebuje odevzdat svůj život do rukou Pána Ježíše Krista. Velmi mi na ní záleží, a tak se modlím za příležitost, kdy bude mít víc času na rozhovor. Vím, že Pánu Bohu na ní záleží mnohem víc. Má ji rád. Touží, aby sama poznala, jak jiný je život s Pánem Ježíšem. Aby poznala Jeho bezpodmínečnou lásku. On nikdy nikomu nedá výpověď. Naopak, do těžké a složité situace promlouvá: „Neboj se, já jsem stále s tebou. Nevadí mi tvoje stárnoucí tělo, tvoje pomalost, tvoje zapomínání, tvoje šediny. Nemusíš mít strach. Miluji tě stejně jako za dnů tvé mladosti. Neboj se, nikdy tě neopustím.“

Marie Horáčková

Janko Rečník a EXODUS

Dnes sa vyberieme na východ Bansko-bystrického kraja na Gemer do malej, ale významnej dedinky Revúcka Lehota.
Jej história siaha do 16. storočia, ale nie preto si ju pripomíname.
V minulom storočí tam v zbore BJB pôsobila vokálno-inštrumentálna skupina s biblickým názvom Exodus, ktorej zakladateľom bol Bohom obdarovaný skladateľ, spevák a inštrumentalista Janko Rečník.
Všetko sa začalo vtedy, keď Janko v roku 1985 ukončil základnú umeleckú školu a dostal od svojich starých rodičov zvláštny dar – basovú gitaru.
Zvláštne na tom bolo to, že on v škole ukončil hru na klavíri. Janko však tento dar prijal ako výzvu a začal objavovať tajomstvá nového nástroja. V tom čase jeho používanie nebolo také jednoduché, lebo k base bolo treba aj zosilňovač a reproduktory.
A tak postupne s Palim Hrivňákom a zborovou aparatúrou vytvorili základ novej skupiny. Neskôr sa pridala aj Paliho manželka Rút.

A keď pribudol už aj hráč na bicie nástroje, skupina Mladosť bola na svete. Slúžili len vo vlastnom zbore v Revúckej Lehote, ale to bolo všetko len „zatiaľ“.
Keď dostali príležitosť v roku 1993 u banskobystrického vydavateľa Milana Hudeca nahrať svoju prvú kazetu Odpusť mi!, rozhodli sa už pre nový názov Exodus.
Chceli tým vyjadriť, že tak ako Izraelský národ bol Bohom vyvedený z egyptského otroctva, tak aj oni boli, vďaka Božej milosti, vyvedení z otroctva hriechu.
Skupina mala blízko k balkánskemu štýlu hudby, lebo rodina Rečníkovcov pochádzala z bývalej Juhoslávie, a tak námety na piesne čerpali vo veľkej miere zo Srbska. S textami im veľmi pomáhala Jankova maminka.
Veľkou posilou pre skupinu, hlavne pri aranžovaní a tvorbe vlastných skladieb, bol Slávko Ďurej, ktorý v skupine vytrval až do jej konca.
O pár rokov neskôr už vydali ďalšie CD s názvom Nový spevník, ktoré bolo zaujímavé tým, že obľúbené piesne z bohoslužobného spevníka Bratské piesne si upravili do modernejšieho štýlu.
V menších modlitebniach často bývajú problémy s priestorom.
Keďže členovia skupiny boli hlavne študenti, domov zo škôl prichádzali väčšinou až v piatok. Preto skúšky chceli mať už v ten deň večer. Lenže práve vtedy sa schádzal a nacvičoval miestny spevokol.
A členovia skupiny boli zároveň aj jeho členmi. Čomu dať prednosť?
Okrem toho, keď si v nedeľu rozložili aparatúru, ktorá zabrala celé pódium, aby neskôr nezavadzala, zas bolo treba všetko skladať, a tak hľadali inú miestnosť, kde by sa mohli zložiť natrvalo.
A našli. Starosta obce im vyšiel v ústrety a ponúkol im zvláštne, ale tiché miesto v Dome smútku.
Skupina Exodus prežívala svoje najaktívnejšie roky za služby kazateľa Dalibora Perašína.
On nielenže z ich službou súhlasil a ich podporoval, ale aj sám sa do nej zapájal službou slovom.
Keby sme išli do hĺbky vzniku ich piesní, zistili by sme, že za každou jednou je príbeh človeka, ktorý počul Boží hlas a poslušne vykročil na jeho cestu. Je krásne, že aj v starších piesňach našli to vzácne posolstvo, ktoré má čo povedať aj dnešnému človeku.
Ak sa chcete viac dozvedieť o skupine Exodus a počuť aj niekoľko ich piesní, môžete si nájsť v archíve Rádia7
reláciu RETROklub č. 46 na adrese:
https://baptist.sk/download/rozsievac/rozsievac201802.pdf

Pripravil Slávo Kráľ

Kazateľ Billy Graham

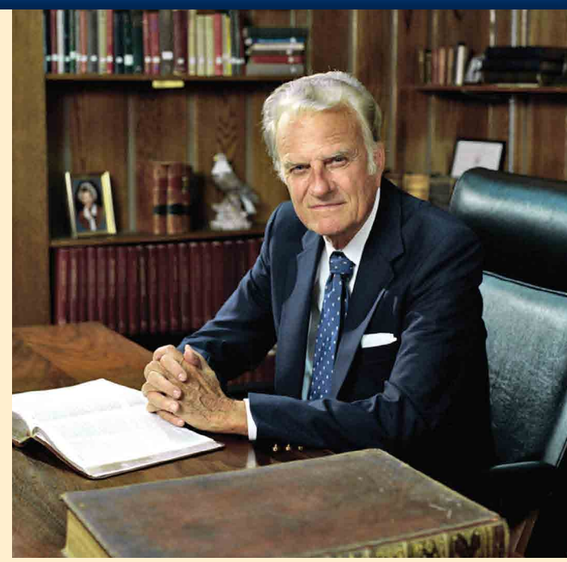

Billy Graham – William Franklin Graham (* 7. november 1918, Charlotte, Severná Karolína, USA – † 21. február 2018)

Nie často sa stane, že jeden muž dokáže pohnúť srdcami národov bez ohľadu na vek, rasu či jazyk.
Svoju službu začal v roku 1947 a zorganizoval viac ako štyristo evanjelizácií, v 185 krajinách na šiestich kontinentoch. Viac ako tri milióny ľudí verejne reagovalo na jeho výzvu prijať Ježiša Krista. Osobne ho počulo viac ako sto miliónov ľudí a cez rozhlas a televíziu to bolo viac ako dvestodesať miliónov.
Bol to obyčajný človek, ale na jeho živote bolo niečo veľmi silné. Spôsob, akým komunikoval, bol výnimočný. Mohli by ste postaviť kohokoľvek vedľa neho, nikdy to nemalo takú silu. Na jeho živote bolo pomazanie. Stal sa najslávnejším protestantským evanjelistom. Bol poradcom amerických prezidentov a dlhodobo je na zozname najobdivovanejších ľudí sveta.
V jednom rozhovore sa vyjadril, že jedna vec, ktorej sa nevie dočkať, je chvíľa, keď sa stretne s Kristom a všetky ocenenia a pochvaly, ktoré v živote dostal, bude môcť položiť k Jeho nohám.
Keď raz k nemu prišiel jeden redaktor, povedal mu: „Pozorujem tvoj život už roky. Pripadáš mi ako úplne normálny človek. Ale ako je možné, že si Boh použil takého obyčajného človeka, ako si ty?“ Billy Graham mu odpovedal: „Keď sa stretnem s Kristom, bude to moja prvá otázka.“
Sme vďační za príkladný život Billyho Grahama, za jeho ochotu povedať svojmu Spasiteľovi „áno“. S bázňou sledujeme úrodu jeho oddanosti voči Bohu. Zabúdame však, že evanjelisti to
v cirkvi nemajú ľahké. Väčšinu času trávia mimo zboru, nemajú čas na hlboké vzťahy a často sa nestíhajú zúčastňovať zborového života. Sú hnaní vášňou zasiahnuť ľudí, ktorí nepoznajú Krista, aj za cenu, že zanedbajú budovanie vzťahov s veriacimi.
Z jeho spisov je očividné, že to nemal v cirkvi vždy ľahké. Napriek očividnému požehnaniu jeho služby bol Graham neustále kritizovaný. Skeptikmi, že jeho posolstvo je príliš jednoduché, a konzervatívcami, že robí kompromis s evanjeliom. Jeho život nám pripomína, že ľudia vo vedúcich pozíciách budú v cirkvi vždy rozdeľovať.
S vďakou za jeho život prosme Pána o to, aby nám otvoril srdcia a oči vidieť ľudí okolo nás, ktorých „áno“ Božiemu povolaniu bude mať podobný vplyv na šírenie Božieho kráľovstva. Nech sa Boh zmiluje nad našou jednotou a dá nám ľudí s ochotou nasledovať Ho do neznáma. A nech nám ostatným dá múdrosť a odvahu ich podporiť.

Pár výrokov od Billyho Grahama:
My sme Bibliou, ktorú svet číta. My sme krédom, ktoré svet potrebuje. My sme kázňou, ktorú svet počúva. Nikdy som nestretol nikoho, kto prijal Kristovo vykúpenie a neskôr to oľutoval.
Božia vôľa ťa nezoberie tam, kde ťa Božia milosť nebude môcť udržať.
Úlohou Svätého Ducha je usvedčiť. Božia úloha je súdiť a moja úloha je milovať.
Hriech je druhá najsilnejšia moc vo vesmíre, lebo poslal Ježiša na kríž. Len jedna moc je silnejšia – Božia láska. Jediná nádej pre večný pokoj je Ježiš Kristus. Boh nám dal dve ruky.
Jednu na prijímanie a druhú na dávanie.
Naša spoločnosť nechce nikoho uraziť – okrem Boha.
Moje posolstvo, ktoré som kázal, sa nezmenilo. Okolnosti sa zmenili. Problémy sa zmenili, ale hlboko vo vnútri sa človek nezmenil a ani evanjelium sa nezmenilo. Boh ti nikdy nezoberie nič bez toho, aby ti dal niečo lepšie.

Kazatel Billy Graham odešel do Boží slávy Ohlédnutí za životem známého evangelisty

Část 1.

Ve středu 21. února 2018 byl odvolán do nebeského domova dr. Billy Graham, mimořádná osobnost globálního křesťanství. Zemřel ve svých 99 letech ve svém domě v Montreatu, v Severní Karolíně. Graham bývá označován jako největší kazatel evangelia 20. století. Jeho způsob evangelizace nemusí být všem lidem blízký. Co to ale znamená v době, která akcentuje jednotu v různosti a pestrost církevní služby? Billy Graham se stal nepřehlédnutelnou osobností šíří své služby, která se dotkla milionů lidí ve 150 zemích všech kontinentů.

Raná léta

V roce 1934 prožil Graham své osobní setkání s Ježíšem. Uvěřil, dal svůj život Bohu, začal se připravovat ke službě duchovního a již za 6 let byl ordinován jako baptistický kazatel. Jeho cesta putujícího evangelisty začala v Los Angeles v roce 1949. Po této evangelizaci, která pomohla mnoha lidem se osobně setkat s Ježíšem, byl druhými povzbuzen, aby v takovém zvěstování pokračoval. Směr a cíl jeho cesty dobře vyjadřuje jeho výrok: „Mým jediným záměrem v životě je pomoci lidem najít osobní vztah s Bohem, který, jak věřím, přichází skrze poznání Krista.“ K tomu měl silnou duchovní motivaci. Následovaly další evangelizace, při nichž se tisíce lidí, jak ze sekulárního prostředí, tak z formálních a nepraktikujících křesťanů setkávaly s Ježíšem a dávaly svůj život Bohu. Byla založena evangelizační společnost Billyho Grahama, která zastřešovala rostoucí službu.

Pavel Černý

Pavel Černý je kazatel Církve bratrské, bývalý předseda Ekumenické rady církví, učitel misiologie na Evangelikálním teologickém semináři v Praze. *Pokračování v příštím čísle Rozsévače.*

Stejná a opačná reakce

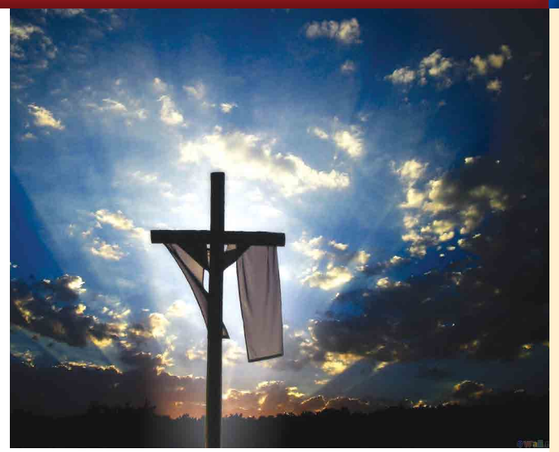

Při svém úsilí sloužit Pánu často zakoušíme odpor a duchovní protivenství. Když jsme se tento týden spolu s Davidem Demianem prostřednictvím online telefonátu modlili společně s přáteli z organizace Global Gathering, měl jsem toto rozeznání ohledně duchovního zákona: Když lidem začalo docházet, že to, co se děje v přírodě, není jen důsledkem náhody či neštěstí, nastaly v dějinách vědy veliké změny. Každý následek musí mít nějakou příčinu. Princip akce a reakce je základním kamenem vědy. Právě tak rozumíme tomu, že Bůh postavil svět duchovní i přírodní na principech akce a reakce. Máme zákonitost „hříchu a smrti" - hřích působí smrt. Opačnou zákonitostí je „duch a život". „Duch Boží je dárcem života" (Ř 8, 2). Ježíš nám dal „klíče": Co svážeme, zakážeme nebo uzavřeme na zemi, bude svázáno nebo uzavřeno v nebi; co rozvážeme, dovolíme nebo otevřeme na zemi, bude rozvázáno či otevřeno v nebi (Mt 16, 19; 18, 18). Co „sejeme", to budeme sklízet (Gal 6, 7). Dáváme-li, dostáváme (Lk 6, 38). Podle Newtonova třetího fyzikálního zákona proti každé „akci" působí STEJNÁ (stejně velká, silná) A OPAČNÁ (opačným směrem působící) „reakce". Domnívám se, že totéž platí i v duchovní oblasti. Stejnou měrou, jakou vytlačujeme síly zla a temnoty, se uplatňuje stejná a opačná reakce vůči nám. S duchovním pokrokem jde ruku v ruce duchovní protivenství. Vzhledem ke své stejnosti i opačnosti nám protivenství může pozoruhodným způsobem pomoci pochopit pravdu. Právě před Ježíšovým ukřižováním se mu římští vojáci vysmívali: „Buď pozdraven, králi židovský!" Šlo o naprosto správnou reakci – v opačném smyslu (J 19, 3). Ježíš nás také učil, že s Božím královstvím je to jako s rodičkou: má porodní bolesti a stahy – ale tyto stahy svalů tlačí na svět děťátko. A s jeho narozením žena zapomíná na trápení (J 16, 21). Soužení času konce jsou porodní bolesti doprovázející příchod Božího království na zemi. Učil nás také, že máme „rozumět" znamením časů (Mt 16, 3). Západní vítr – od moře – přinese déšť; jižní vítr od pouště naopak období sucha. A stejně jako jsou snadno rozpoznatelné příčiny a následky v meteorologických schématech, měli bychom rozeznávat duchovní a morální vlivy, které budou příčinou nadcházejících událostí okolo nás. Příčinou mnoha politických, ekonomických a dokonce meteorologických a seismologických událostí jsou duchovní aktivity za scénou (Mt 24, 7.29; Zj 8, 2–5). Mějme na paměti, že reakcí na jakékoli naše „dobré" konání bude duchovní odpor. Buďme modlitebně a prorocky „proaktivní", a pomáhejme tak prosazovat na tomto světě Boží království světla a lásky.

Ašer Intrater

Růst navzdory překážkám

A tak jakou mám naději, Panovníku? (Ž 39, 8)

Existují čtyři zásady, které ti mohou pomoci přežít a růst navzdory takovým zvratům, jako jsou nečekaná ztráta zaměstnání, smrt milované osoby, nevydařené manželství a podobně:

1) Přiznej, jak se cítíš. To neznamená, že máš sedět a utápět se v negativismu; znamená to důvěřovat Bohu natolik, že přiznáš, jak se opravdu cítíš. Všichni býváme občas dole. Pokud předstíráš, že věci jsou v pořádku, když ve skutečnosti nejsou, bude těžší dostat se zpět nahoru. Žalmista prosil Boha, aby mu pomohl vyrovnat se s malomyslností (viz. Ž 42–43). Pavel byl v jednom okamžiku pod takovým tlakem, že napsal: „…až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme" (2 K 1, 8).

2) Urči zdroj. Pocit marnosti často jde v patách neúspěchu nebo zklamání. Rozpadlo se něco, u čeho jsi měl srdce? Byly tvé počáteční naděje nerealistické? Zklamal tě někdo? Nebo tvá skleslost pochází z obecného pocitu vyhoření?

3) Promluv si s důvěryhodným poradcem. Šalomoun řekl: „… v množství rádců je záchrana" (P 11, 14). Nedovol, aby ti pýcha zabránila otevřít se někomu, kdo ti bude s pochopením naslouchat a s moudrostí odpoví. Rozhovor s tím správným člověkem může pomoci zmírnit tvůj pocit izolace; navíc tak můžeš motivovat další zraněné, aby udělali totéž.

4) Buď před Bohem otevřený. Je to On, kdo bude psát poslední kapitolu, ne osud nebo okolnosti. Možná se snaží tě něco naučit nebo přesměrovat tvou energii. David řekl: „A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě" (Ž 39, 8). Když se tvá naděje upíná k Bohu, On nahradí beznaděj důvěrou, aby se ti to, čím procházíš, mohlo stát cestou k duchovnímu růstu.

Ajka Golasowska-Folwarczná

Náš nejvyšší velekněz

Ve Starém zákoně vešel nejvyšší velekněz jednou za rok do svatyně svatých, aby učinil pokání, což znamená „smíření". Tento čin znamenal očištění hříchů lidu tak, že mohli být smířeni a mít znovu spojení s nebeským Otcem. Kněz nesl do svatyně svatých hrst kadidla, žhavé uhlíky z oltáře a nádobu s krví ze zabitého dobytčete. Uvnitř svatyně byla archa, která měla na vrcholu místo milosti k sezení, kde „seděl" Bůh – to byla jeho silná přítomnost. Poté, co se kněz sám očistil Jeho složitým obřadem, vešel do Svatyně svatých s velkou bázní a úctou.
Vhodil kadidlo do ohně a způsobil, že z něj začala stoupat vůně a kouř. To reprezentovalo modlitby Krista přimlouvajícího se za jeho lid. Potom kněz smočil prst v krvi a pokropil sedmkrát ono zmíněné místo milosti.
„Vezme také trochu krve z toho býka a stříkne prstem na východní stranu slitovnice; rovněž před slitovnici sedmkrát stříkne prstem trochu krve" (Leviticus 16, 14).
Když byla krev stříknuta na ono Boží místo, odpuštění všech hříchů bylo dokončeno a všechny minulé hříchy byly přikryty. Když nejvyšší kněz vyšel ven, lidé věděli, že Pán Bůh přijal oběť a jejich hříchy byly omilostněny. Izrael o tom nikdy nepochyboval!
Milovaní, my také máme nejvyššího velekněze – Pána Ježíše, našeho Velekněze po všechny časy. Pán Ježíš vzal svou vlastní krev na ono místo milosti (slitovnici) – do Boží přítomnosti, svatyně svatých – a prezentoval to na prominutí všech hříchů, všech věřících, po všechny časy.
Písmo o tomto činu říká: ***„Jednou provždy vstoupil do nejsvětější svatyně, a to ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tak nám zajistil věčné vykoupení"*** **(Židům 9, 12).**
Pán Ježíš vzal svou vlastní krev do nebe pro nás a není tam jednoduše uložena na památku. Je tam od toho, aby jí byl pokropen každý, kdo skrze víru přichází k Němu.

David Wilkerson

Pozvánka na konferenci sester BJB v Košicích, 4. – 6. 5. 2018

Téma: **Moc slova**

Hlavní hosté konference: **Milka a Michal Lapčákovi**

„Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo."
Drahé sestry, dovolte mi, abych vás co nejsrdečněji pozvala na sesterskou konferenci, která se z Boží milosti tento rok uskuteční **ve dnech 4 – 6. 5. 2018 v Košicích**

Pokyny k přihlášení pro české sestry:
Na naší hlavní webové stránce https://bjb.sk/ks-prihlaska najdete odkaz na slovenské webové stránky, kde je přihláška, kterou vyplníte a odešlete. Vrátí se vám potvrzení a číslo přihlášky = registrační číslo, které potřebujete pro platbu. Platbu poukážete na náš účet Odboru sester BJB v ČR, který spravuje sestra Ivetka Procházková. Ona odešle platbu za české sestry v jedné platbě na Slovensko v EUR. Sestru můžete kontaktovat v případě nejasností týkajících se plateb na tel. 734 680 026, email: iveta.prochazkova@baptist.cz
Celková částka za celou konferenci včetně ubytování, stravování a konferenčního poplatku činí 1 500,- Kč Přihlásit se a zaplatit konferenční poplatek je třeba, i když nebudete požadovat ubytování ani stravování. Konferenční poplatek činí 135,- Kč. Ostatní si vyberete v přihlášce. Přihláška je platná po zaplacení. **Číslo účtu: 631 123 09, Kód banky: 0800, Variabilní symbol: 911 815, Specifický symbol: vaše registrační číslo přihlášky (dostanete ho emailem po přihlášení). Zpráva pro příjemce: vaše jméno a sbor.**
S dotazy k přihláškám nebo k programu konference se obracejte na: Helenu Včelákovou tel. 608 880 138, e-mail: helen.vcelak@gmail.com Jiřinu Vimpelovou tel. 602 140 028, e-mail: vimpelova@quick.cz
Na Slovensku osoba zodpovědná za ubytování: Dada Čurillová, tel.: 0944 450 858 (po 17 hod), e-mail: curillovadada@orangemail.com
Různé dotazy: Jarmila Balážová, tel. 0904 359 912 (po 17 hod), e-mail: jarmila.balaz@gmail.com
Místo konání konference a registrace: bude probíhat v prostorách modlitebny BJB, ul. Slovenskej jednoty 16, Košice. Začátek registrace je v pátek 4. 5. 2018 od 14:00.
Ubytování se snídaní:
Hostel Barno, (foto) Tolstého 22, Košice. V areálu je možnost bezplatného parkování vozidel a dvou autobusů. Parkování autobusů je třeba hlásit předem sestře Jarmilce Balážové.

Stravování - obědy a večeře:
Restaurace TOBI, Slovenskej jednoty 10, Košice
Doprava MHD z nádraží: Lístek na 4 zastávky stojí 0,50 EUR (musí mít i senioři, protože nemají košickou seniorskou kartu). Lístek je možné zakoupit v automatu před nádražím, nebo v novinovém stánku. Před budovou nádraží se nacházejí zastávky autobusů.
Ze zastávky Mlýnská bašta jezdí k modlitebně autobusy č. 16, 27, 29. Vystoupíte na 4. zastávce Národní náměstí. Přejdete několik metrů. Ve směru jízdy autobusu a po pravé straně uvidíte budovu modlitebny. V případě, že chcete použít taxi v hodnotě 3,-EUR, volejte na kontakt: 0919 333 333, 0902 122 244, 0905 357 555.
V případě, že po oficiálním ukončení konference, v neděli 6. 5. 2018, by si někdo chtěl prodloužit pobyt v Košicích do večera nebo měl lepší spojení až večer, místní sbor nabízí možnost uložení zavazadel v modlitebně, přičemž bude zajištěno i malé pohoštění. Jestli využijete tuto možnost, nahlaste to prosím při registraci.

Za výbor OS v Boží lásce
vaše Ruth Maďarová – předsedkyně OS BJB SK
a Helena Včeláková – předsedkyně OS BJB ČR

Vierka Perašínová

Dňa 7. februára Pán života a smrti odvolal do večnosti vzácnu a milú sestru Vierku Perašínovú. Už ju viac nebude nič bolieť, slzy utrpenia sú preč... Zotrel ich náš Pán. Štyri roky som spolu s Vierkou pracovala v Odbore sestier – v rokoch 2003 – 2006, a aj v tých rokoch už veľa trpela. O týchto rokoch našej spolupráce Vierka napísala v roku 2006, keď končila túto službu na vinici Božej, a ja s láskou spomínam na ňu spolu so sestrami z Českého i Slovenského výboru OS.

Rada si spomínam na naše prvé stretnutia na konferenciách, kde sme sa začali spoznávať a cítili k sebe náklonnosť a sympatie. Aj keď sa máme navzájom milovať, predsa k niekomu pociťujeme väčší cit. Myslím si, že je to prirodzené. A tak sme pri našich stretnutiach spolu mohli prežívať vzájomnú spoluúčasť na radostiach i starostiach. Vždy som obdivovala kreatívnosť, entuziazmus pre službu Bohu, lásku k ľuďom u každej z Vás, moje sestry.
Sesterské stretnutia boli pre mňa vždy oázou prijatia, porozumenia, výbornej spolupráce, proste niečím, čo vyúsťovalo do nového poníma-nia mojej služby v osobnom živote, medzi mojimi známymi a v zbore.
Rada si spomínam aj na chvíle, keď som sa cítila unavená, niekedy pripútaná chorobou na lôžko, inokedy v čase mojich narodenín, ako mi dobre padlo, že som dostala pozdrav s prianím Božieho požehnania z výboru sestier BJB.
Nikdy nezabudnem na chvíle spolu prežité, a ak nám už v tomto živote nebude dopriate ich takto spolu prežívať, verím, že na večnosti to bude stále. Bohu, Ježišovi a Duchu Svätému vďaka.

...Nie, nechcela prísť s prázdnou rukou, keď ju k žatve volal Pán... A On sám jej dával múdrosť, ochotu, silu, vieru a nádej. Vieme predsa, že až zomrieme, znova ožijeme v krajšej, večnej podobe.
Apoštol Pavol (2K 5, 1)

Jarmila Rečníková

Osobný pastier

Dnes už len zriedkavo vidíme, ako niekto pasie zvieratá na lúke či popri ceste. Možno ešte v horských oblastiach sa s tým stretneme. Ľudia vymysleli elektrické ploty, aby sa zvieratá pásli len na určitom území. Táto fotografia vznikla asi pre osemnástimi rokmi, keď som sa vracal zo služobnej cesty domov. V blízkosti Topoľčian som v zákrute zbadal tohto pastierika. Na najbližšom možnom mieste som zastavil. Vrátil som sa pešo a požiadal som chlapca o fotografiu. Na zväčšenej fotografii sa dá vidieť lano, ktorým boli kravičky spojené, a to lano pokračuje až do rúk chlapca. Mal na starosť tieto kravy, stál pri nich, aby sa napásli, a potom ich musel bezpečne priviesť domov. Ako som sa k tejto zabudnutej fotografii vrátil? Keď sme na biblickej hodine preberali tému „***Ja som ten dobrý pastier***" spomenul som si na túto fotografiu a pohľadal som ju. Hoci v Novom zákone Pán Ježiš v súvislosti s pastierom hovorí o ovciach, mňa nadchla podstata pastiera. Pripomenul som si časy z detstva, keď sme so susedovými chlapcami pásavali husi, kozy a ovečky. Boli sme s nimi a vždy sme ich ako „dobrí pastieri" doviedli domov. Pri týchto spomienkach však moja myseľ zakotvila v Žalme 23***: Hospodin je môj pastier ...*** Vedomie, že Pán Ježiš ma pozná osobne a stojí pri mne, chráni ma a bezpečne dovedie domov, znásobuje moju radosť, že On je mojím pastierom.

V. Malý

Malomocní pochopili, že hojnost není jen pro ně

Potom si ale řekli: ***„Neděláme dobře. Dnes je den dobrých zpráv, a my mlčíme! Bylo by trestuhodné čekat až do rána. Pojďme to raději hned oznámit v královském paláci."***

(2 Kr 7, 9)

Pán Bůh podivuhodně a nadpřirozeně zakročil a vysvobodil Samaří. My můžeme sledovat příběh očima čtyř „evangelistů" – malomocných, kteří se jako první dozvěděli o útěku Aramejců. Tito čtyři muži jsou bídníci a už nemají co ztratit. Oni nejdou do města, kde je očekává jistá smrt, ale do nepřátelského místa, kde možná budou mít trochu větší naději na život. Nejdřív si neuvědomují, proč Aramejci utekli a chovají se jako vyhladovělí chudí: jí, pijí a přivlastňují si to, co se jim líbí. Ale v určitý moment si začínají uvědomovat svoji zodpovědnost. Zpráva o útěku Aramejců může doslova zachránit obyvatele Samaří, kteří umírají hladem. Mnoho probouzení v církvi začíná právě tím, že si věřící začínají uvědomovat důležitost Velikého poslání. Když vidí, že místo kázání evangelia má společenství věřících zájem jen o sebe, říkají si: „Neděláme dobře...". Dobrá zpráva, kterou nesli malomocní, byla jednoduchá: v opuštěném táboře nepřátel je jídlo. Vyhladovělému městu tato slova přinesla život. Evangelium, které máme my jako církev kázat světu, má přivádět ke Kristu Ježíši. Ten prohlásil o sobě: ***„Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mě, nebude nikdy žíznit"*** **(J 6, 35).**

Igor Gricyk (Kladno)

Témata příštích vydání Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 6 2018 – Evangelizace zaměřaná na potřeby Uzávěrka 10. 4. 2018
Číslo 7/8 2018 – Láskyplné vztahy Uzávěrka 10. 5. 2018
Číslo 9 2018 – Efektivní struktury Uzávěrka 10.7. 2018

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí"

Připravili jsme rubriku s názvem: „Příběh ve fotografii". Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévače. Těšíme se na vaše příspěvky! Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu

NOEMI
seznamka pro křesťany

Téměř dva tisíce přihlášených křesťanů, kteří hledají svého životního partnera, z toho 60% z Česka a 40% ze Slovenska.
www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Modlitební řetěz BJB

Od ledna letošního roku probíhá společný modlitební řetěz za sbory a společnou službu v rámci BJB.

V měsíci dubnu se modlíme za tyto sbory:
14. týden (2. – 8. 4.) Jablonec nad Nisou
15. týden (9. – 15. 4.) Karlovy Vary
16. týden (16. – 22. 4.) Kladno
17. týden (23. – 29. 4.) Kraslice
18. týden (30. 4. – 6. 5.) VOŠST Dorkas

Spravodliví medzi národmi

Dvaja naši bratia kazatelia, Václav Čermák a brat Ján Balciar, boli in memoriam ocenení titulom Spravodliví medzi národmi, ktoré udeľuje štát Izrael za záchranu Židov počas holokaustu.
Ocenenie **Jánovi Balciarovi** bolo udelené 31. januára 2018 na slávnosti spolu s ďalšími jedenástimi ocenenými.

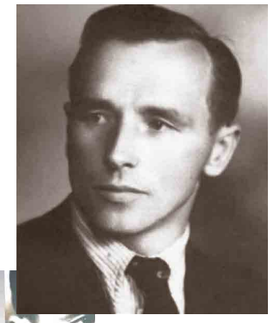

Ocenenie kazateľovi **Václavovi Čermákovi** bolo udelené na slávnosti na Novomestskej radnici v Prahe, na ktoré Veľvyslanectvo štátu Izrael pozvalo aj predstaviteľov BJB v ČR a SR (v Prahe 27. 2. 2018).
Ocenenie si prevzala dcéra brata kazateľa, Marie Čermáková (foto vpravo). Sme vďační za našich bratov a ich príklad obetavostosti a lásky.
Prečítajte si ich príbeh. Rozhovor s pani Máriou Čermákovou prinesieme v niektorom z budúcich čísel.

-js-

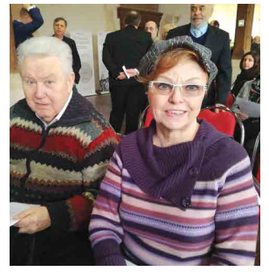

Ďalší dvanásti Slováci sú Spravodliví medzi národmi

Predstavitelia BJB v SR a ČR J. Szöllős, P. Coufal a E. Poloha

Slovensko má v záznamoch izraelského pamätníka Jad Vašem už 575 ľudí ocenených titulom Spravodliví medzi národmi.
Klamanie Nemcov o židovskom pôvode ukrývanej rodiny, čítanie vládnej korešpondencie či sprevádzanie prenasledovaných lesnými cestami. Záchrancovia Židov počas holokaustu, ktorí tento rok získali ocenenie Spravodliví medzi národmi, preukázali odvahu aj vynaliezavosť.
„Jediná vec, ktorú môžeme dnes urobiť, je pripomenúť si ich s veľkým obdivom a uznaním a dúfať, že sa môžeme učiť z ich jedinečného osobného príkladu, pretože skutočne boli Spravodliví medzi národmi," povedal vo svojom prejave Zvi A. Vapni, veľvyslanec štátu Izrael v Slovenskej republike.

Izrael tento rok ocenil manželov **Adama a Máriu Fiačanovcov a ich dcéru Máriu Hradskú, Juraja Holčíka, Adama Bombu, Jozefa Kisela, Štefana Tarcalu, Vasiľa Kyjovského, Ľudovíta Repáša, Jána Balciara, Jána a Katarínu Ozvaldovcov.**
Oficiálne získali titul „Spravodliví medzi národmi" a ich mená budú vytesané do Múru cti v Záhrade spravodlivých v areáli pamätníka Jad Vašem v Jeruzaleme. Pripojili sa tak k ďalším 563 Slovákom, ktorí získali toto ocenenie za záchranu Židov počas druhej svetovej vojny.

Chalupa v horách
Keď nemeckí vojaci a ich slovenskí spojenci začali vykonávať prehliadky a rozpútali represie, veľa obyvateľov Klenovca opustilo mesto a utieklo do neďalekých hôr. Dve rodiny, Weisbergovci a Schönfeldovci, prišli za kazateľom Čermákom a u neho aj zostali.
Keď Ján Balciar, obyvateľ Klenovca, prišiel varovať kazateľa, aby odišiel s rodinou do hôr, naliehal, aby jeho židovskí spoločníci šli s ním. Ján Balciar sa vydal na veľmi nebezpečnú cestu do svojho príbytku v horách spolu so svojou tehotnou manželkou a dvoma deťmi, s kazateľom Čermákom a jeho rodinou, a tiež s Ignácom a Margou Weissbergovcami a ich 9-ročnou dcérou Vierkou. Na druhý deň prišli Imanuel a Johanna Schönfeldovci.
Nemecké vojská prehľadávali okolie čoraz častejšie a raz sa dostali až k Balciarovej chalupe. Ako dôvod, prečo je na chalupe toľko ľudí, im kazateľ Čermák povedal, že sa zhromaždili na krstinách a pre vojnu sa nemohli vrátiť domov. Neskôr k nim ešte pribudla jedna židovská žena. Títo šiesti Židia zostali spolu so svojimi záchrancami na chalupe až do konca vojny.

Čítajte viac: https://domov.sme.sk/c/20750532/dalsi-dvanasti-slovaci-su-spravodlivi-medzi-narodmi.html#ixzz58DLdQHG3

ŽIJE PÁN

Jarmila Rečníková

„Kristus zomrel za naše hriechy...na tretí deň bol vzkriesený.“ 2 Kor 15,3-4

Áno,
vo Veľkonočný piatok
Pán Ježiš zomrel na Golgote,
ale v tretí deň po smrti,
v slávnu Veľkonočnú nedeľu
bol vzkriesený.
Požičaný hrob,
do ktorého Ho uložil Jozef z Arimatie,
zostal prázdny...
Je to jediný hrob na svete,
v ktorom nie sú pozostatky mŕtveho.
Pán Ježiš žije.
Slávne z mŕtvych vstal.
Kraľuje v nebi.

Smrť a peklo nemalo nad Ním moci.

On žije,
aby raz sme aj my žili s Ním.

On žije,
aby mal človek prístup k Svätému Bohu.

On žije
a kto uveril tejto zvesti,
bude žiť s Ním naveky!

Haleluja!

Ježiš žije,
žije Kráľ môj slávny.
Ježiš žije,
nebojím sa viac.
Do Jeho rúk
som vložila svoj život.
ON vedie ma.
Už nemám strach.
Môj žije Pán!!!

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda. www.christianphotos.net, Foto: © Photobank /Adobe Stock © mblach /evanto elements a archív redakcie. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.